

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 5 Νοεμβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 49

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ἐπειδὴ λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ
Τῶκεττ, δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ, σκέ-
πτομαι ὅτι εἶναι καλύτερον νὰ τὴν ἀ-
φήσω νὰ ζήσῃ ἐδῶ αὐτὴν καὶ ὅλους
τοὺς συντρόφους τῆς.

Ὁ Μουζέν τινάχτηκε :

—Τί, θὰ παραιτηθοῦμε ἔτσι ἀπὸ
τὸ πιὸ ὠραῖο μας εὑρημα; Οἱ φόβοι
σας εἶναι ὑπερβολικοί. Ἄν λάβουμε
προφυλάξεις, ἴσως νὰ τοὺς
διατηρήσουμε στὴ ζωὴ.

—Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ
ριψοκινδυνεύσουν μὲ κα-
νένα τρόπο. Οἱ Αὐστρα-
λοί, οἱ Μαορί τῆς Νέας
Ζηλανδίας, οἱ Ἐρυθρόδε-
μοι τῆς Ἀμερικῆς, ὅλοι
οἱ πρωτόγονοι λαοὶ πέθα-
ναν ἀπὸ τὸν πολιτισμό.
Ὅσοι μπόρεσαν νὰ ἀνθέ-
ξουν σωματικὰ πέθαναν
διανοητικὰ. Δὲν θέλω νὰ
συμῆθῃ τὸ ἴδιο καὶ σήμε-
ρ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.
Εἶναι ἐγκλημα καὶ δὲν μᾶς
ἐπιτρέπεται νὰ τὸ κάνουμε.

Ὁ Τῶκεττ προσπαθοῦ-
σε νὰ μιλῇ ψύχραιμα, μὰ
ἐβλεπε ὁ καθεὶς πῶς ἡ θέ-
λησή του ἦταν ἀκλόνητη
καὶ ἦταν ἄξιος νὰ ὑποστη-
ρίξῃ τὴν ἀποφῇ του μὲ
κάθε μέσον.

—Ὁραία ἱστορία! εἶπε
ὁ Μουζέν, καὶ τί θὰ πῇ ὁ
Νταρλιέ;

—Ἀς πῇ ὅ,τι θέλει, ἔ-
κανε ὁ Τῶκεττ. Ἀς πάρῃ
μαζί του τὸ μαμμούθ. Δὲν
εἶναι ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ
κάνῃ νὰ μαζευτῇ χιλιάδες
κόσμος γιὰ νὰ τὸ θαυμάσῃ;
Ὁ Μουζέν καὶ ἡ Ναδία

ἔκαναν ἰδιαίτερο συμβούλιο μαζί μὲ
τὸν Νταρλιέ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ νέο πρό-
βλημα. Ἡ καινούργια ἰδιοτροπία τοῦ
Τῶκεττ τοὺς χαλοῦσε ὅλα τὰ σχέδιά
τους.

—Ὑποσχέθηκα στὸν Δαρζὰν ὅτι
θὰ τοῦ πᾶω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ θὰ τὸ κάνω! φώναξε ἔξω φρενῶν
ὁ Νταρλιέ. Θὰ πᾶω νὰ βρῶ τὸν Τῶ-
κεττ γιὰ νὰ τοῦ τὰ ψάλλω γιὰ καλὰ

καὶ θὰ ἰδῇτε πῶς θ' ἀλλάξῃ γνώμη.

Μὰ ὅσο κι' ἂν «τοῦ τὰ ἐψάλλε», ὅ-
σο κι' ἂν τοῦ τὰ εἶπε ὁ Νταρλιέ, ὁ
Τῶκεττ δὲν ἄλλαξε γνώμη.

Ὁ γέρο καθηγητὴς ἀρχισε νὰ φω-
νάζῃ, νὰ παραφέρεται, ν' ἀπειλῇ. Δὲν
ἔκανε τίποτε. Στὸ τέλος εἶπε :

—Θὰ σὰς πάρουμε μαζί μας διὰ
τῆς βίας, τοὺς φίλους σου καὶ σένα
καὶ ὅταν θὰ ἔχῃς πιά ξαναγυρίσῃ στὸν
πολιτισμένο κόσμο θὰ μᾶς εὐγνωμο-
νῇς ποὺ σοῦ φερθήκαμε κάπως ἀπύ-
τομα.

Ὁ Τῶκεττ δὲν ἀπάντησε τίποτε
σ' αὐτὸ καὶ πῆγε νὰ καθή-
σῃ μαζί μὲ τοὺς προϊστο-
ρικοὺς φίλους του.

«Μὲ μύριες δυσκολίες, ὁ Ἀμερικανὸς κατόρθωσε νὰ ἡμερέψῃ
τὸ μαμμούθ». (Σελ. 416, στ. α'.)

Τὸ πείσμα τοῦ Τῶκεττ
καθυστεροῦσε τὴν ἀναχώ-
ρησιν τῆς ἀποστολῆς. Ὁ
Ἀμερικανὸς ἦταν ὁ μόνος
ποῦ ἤξερε νὰ ἐδηγήσῃ τὸ
μαμμούθ καὶ νὰ συνεννοη-
θῇ μὲ τοὺς προϊστορικοὺς.
Δυὸ μέρες πέρασαν χωρὶς
ν' ἀλλάξῃ καθόλου ὁ Ἀ-
μερικανὸς τὴν ἀπόφασιν του.
Οἱ νύχτες εἶχαν ἀρχίσει
νὰ μεγαλώνουν. Πλησίαζε
τὸ φθινόπωρο. Ἦταν ἀ-
πόλυτη ἀνάγκη νὰ βια-
σθοῦν ἂν ἤθελαν νὰ φύ-
γουν πρὶν νὰ τοὺς κλείσῃ
ὁ χειμώνας. Ὁ Νταρλιέ
καὶ ὁ Μουζέν, νομίζοντας
πῶς τὸ πείσμα τοῦ Τῶ-
κεττ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ
ἰδιοτροπία περαστικὴ συμ-
πλήρωναν τὴν προετοιμα-
σίαν τους.

Εἶχαν ἀποφασίσει νὰ
μεταφέρουν καὶ διὰ τῆς
βίας ἀκόμη τοὺς προϊστο-
ρικοὺς ὡς τὴ βάση ἐποῦ θὰ
ἔρχονταν νὰ τοὺς πάρουν
τ' ἀεροπλάνα. Ὁ Νταρλιέ
ᾤρισε, χωρὶς ἄλλη πιά ἀ-

ναβολή την ημέρα που θα έφευγαν και τηλεγράφησε στα αεροπλάνα να είναι έτοιμα και να βρίσκονται στην θέση σε δεκαπέντε μέρες.

Την επομένη, παραμονή της ημέρας που η αποστολή θα ξεκινούσε οριστικά, ο Νταρλιέ, βγαίνοντας πολύ πρωί από τη σκηνή του παραξενεύτηκε που δεν είδε τους προϊστορικούς ανθρώπους καθισμένους όπως πάντα έξω από την γιούρτα τους.

Έτρεξε προς τα εκεί : οι καλύδες ήταν άδειες. Ο Μουζέν και η Ναδία έτρεξαν ακούγοντας τη φωνή του και διαπίστωσαν πως όχι μόνον οι αναστημένοι είχαν εξαφανιστεί μα και πως ο Τώκεττ έλειπε. Ψάχνοντας ανακάλυψαν τον Γιακούτη οδηγό δεμένον σφιχτά και φεμωμένον μέσα στη σκηνή του που βρισκόταν κοντά στο σταύλο του μαμμούθ. Δίπλα του ήταν βαλμένο ένα γράμμα έτσι ώστε να φαίνεται άμέσως.

«Με συγχωρείτε για τη λύπη που θα σας προξενήσω, αλλά δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Έλευθερώνω τους ανθρώπους αυτούς και φεύγω μαζί τους. Έγκαταλείπω τον πολιτισμό σαν ένα βαρδούχο που με στενοχωρούσε και πάω προς την ελευθερία. Αφήνω ελπί μου την περιουσία στον κ. Μουζέν και στον κ. Νταρλιέ, με τον όρο με τις έρευνές τους να προσπαθήσουν να δώσουν στον άνθρωπο να καταλάβει το πραγματικό νόημα της ζωής. Μην δοκιμάσετε να μάς κυνηγήσετε, δεν θα μάς βρήτε. Οι στέπες είναι απέραντες και οι άνθρωποι λιγοστοί».

Ο Νταρλιέ διάβασε το πικάρο αυτο σημείωμα και σηκώνοντας τα χέρια του φώναξε μ' απόγνωση!

— Καλέ αυτός ο παλαβός αποτρελλάθηκε. Έλευθερώσε, λέει, τους ανθρώπους. Τους ανθρώπους τους δικούς μας! Πρέπει να τρέξουμε από πίσω τους. Θα τους προφύξουμε.

Ταραγμένος και έννευρισμένος ο Νταρλιέ δοκίμασε ν' ανηκρίνη τον οδηγό. Μα ο Γιακούτης δεν ήξερε τίποτε. Εκεί που κοιμόταν τον έδεσαν και τον φέμωσαν. «Ήταν κι' αυτός έξω φρενών με την περιπέτειά του και το ένοιωθε μεγάλη προσβολή και εξευτελισμό, αυτός, ο καλύτερος κυνηγός της Τάιγκα να την πάθη από τους πρωτόγονους αυτούς ανθρώπους».

Ενός μ' ο Μουζέν έτοιμαζε βιαστικά ένα από τ' αυτοκίνητα, ο Γιακούτης έρευνούσε εξεταστικά το χώμα.

— Ποιά διεύθυνση πήραν; ρώτησε η Ναδία.

Ο οδηγός κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν διακρίνω κανένα ίχνος, είπε. Οι άνθρωποι αυτοί ξέρουν να κρύβονται καλύτερα από μ' εμένα. Θα τράβηξαν κατά το δάσος. Το αυτοκίνητο δεν μπορεί να τους κυνηγήσει εκεί.

— Έμεις θα τους κυνηγήσουμε όπου κι' αν πήγαν! φώναξε εξαλλος ο Νταρλιέ.

Ο Γιακούτης όμως δεν του απάντησε. Κοίταξε μ' ανησυχία τον ουρανό που είχε αρχίσει να σκεπάζεται με σύννεφα.

— Ο οδηγός λέει πως θα έχουμε θύελλα, είπε η Ναδία.

Ο Νταρλιέ και ο Μουζέν όμως επέμεναν πως με κάθε θυσία έπρεπε να βρεθούν οι φυγάδες, ή να κάνουν τουλάχιστον μια απόπειρα. Κι' έφυγαν κι' οι τρεις τους αφήνοντας τη Ναδία στον καταυλισμό για να φυλάει το μαμμούθ.

Το βράδυ γύρισαν άπρακτοι. Ο άερας φυσούσε με λύσσα.

— Αύριο θα ψάξουμε κατά τ' ανατολικά, είπε ο Νταρλιέ.

Φαινόταν τόσο απελπισμένος που ήταν πραγματικά αξιολύπητος. Δεν έτρωγε πιά, δεν κοιμόταν, και καταριόταν τον Αμερικανό, τον οδηγό και τον εκυτό του.

— Ενόμιζα τον Τώκεττ παλαβό, έλεγε, μα είναι εγκληματίας. Έγκλημαται έναντίον της επιστήμης. Αν τον πιάσω αυτόν και τους φίλους του θα τους πάω δεμένους.

— Δεν θα τους πιάσετε, είπε η Ναδία.

— Γιατί; ρώτησε ο Μουζέν.

— Γιατί είναι άνθρωποι ελεύθεροι.

Ο Νταρλιέ σήκωσε τους ώμους του.

— Και όμως φαίνονταν πως είχαν συνειθίσει στους όρους της ζωής που τους προσφέραμε.

— Δεν είχαν συνειθίσει, είχαν υποταχθεί προσωρινά. Οι πιο δυνατοί είναι εκείνοι γιατί παρέσυραν με το μέρος τους έναν άνθρωπο της δικής μας εποχής, ενώ εμείς δεν κατορθώσαμε να τραβήξουμε προς το μέρος μας κανένα.

— Ελάτε τώρα, είπε ο Νταρλιέ.

Ο Τώκεττ παρασύρθηκε επειδή τον έχει γοητεύσει εκείνη ή καταραμένη ή γυναίκα. Είμαι βέβαιος πως γρήγορα θα μετανοήσει γι' αυτή την κουτουράδα του.

— Δεν συμφωνώ μαζί σας, είπε η Ναδία.

Η συζήτηση κόπηκε από τα θυμωμένα μουγγρητά του μαμμούθ. Από την ημέρα που είχε φύγει ο Τώκεττ το μεγαθύριο δεν ήσυχάζε.

Μόνον ο Αμερικανός ήξερε να το ημερώσει περνώντας ώρες δλόκληρες

μαζί του. Τον Γιακούτη μόλις τον άνεχόταν, και ο οδηγός τέ περιπού-ταν με πολύ ξώκαρδα, κρύδοντας με δυσκολία τον φόβο που ένοιωθε γι' αυτό προϊστορικό μεγαθύριο.

Αυτόν τον τελευταίο καιρό το μαμμούθ φαινόταν πολύ έννευρισμένο. Μούγγριζε κάθε τόσο, τραβούσε τις άλυσσίδες του με δύναμη. Άλλωστε ή θύελλα θα ξεσπούσε από στιγμή σε στιγμή. Σύννεφα από χιόνι σηκωμένο σε σκόνη σκέπαζαν τον ουρανό.

Τη νύχτα οι τρεις άνδρες και ή νέα λαγοκοιμήθηκαν καθισμένοι γύρω από τη φωτιά. Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας άκουγόταν ο κρότος της άλυσσίδας που τραβούσε επίμονα το μαμμούθ. Έξαφνα ένα κράκ! Ξερό αντήχησε. Ο Νταρλιέ βρέθηκε όρθος μ' ένα πήδημα.

— Έσπασε ή άλυσσίδα! φώναξε.

Άλλοίμονο! ήταν ή αλήθεια. Το μαμμούθ είχε ελευθερωθεί. Άκουγόταν ο κρότος της σπάσμενης άλυσσίδας που έσερνε πίσω του το μεγαθύριο. Όσο περισσότερο απομακρυνόταν, τόσο ταχύτερος γινόταν ο ρυθμός της. Το μαμμούθ έφευγε με καταπασμό προς την ελευθερία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η τραγική καταδίωξη

Μη δίδοντας καμιά προσοχή στις συστάσεις του Γιακούτη, που προσπαθούσε να του δείξει, πόσο σφοδρές είναι οι πρώτες αυτές πολιτικές θύελλες, οι προάγγελοι του χειμώνα, ο Νταρλιέ ανέβηκε βιαστικά σ' ένα από τ' αυτοκίνητα παίρνοντας μόνον τ' απαραίτητα μαζί του κι' έτρεξε πίσω από το μαμμούθ ακολουθώντας τα ίχνη που χάραζε ή άλυσσίδα επάνω στο χιόνι. Μα το μαμμούθ έτρεχε γρήγορα κι' όλοένα απομακρυνόταν. Στην αρχή είχε στρίψει προς τα μεσημβρινά και διαγράφοντας ένα μεγάλο ήμικύκλιο κατευθυνόταν προς τις πηγές του Κολύμ. Το βράδυ οι διώκτες του διανυκτέρευαν όπου τύχει. Ο έννευρισμός του Νταρλιέ έφθανε σε σημείο τρέλλας. Ο Μουζέν που έδλεπε πως ή νέα δεν θ' άντεixe πιά επί πολλές ακόμη ημέρες προσπαθούσε να τον καθησυχάσει.

— Γιατί βάλατε τόσο πείσμα; Τό σπουδαιότερο είναι ότι το πείραμά μας πέτυχε. Εγώ, μ' ελο που θα έπρεπε να είμαι ο πιο απαρηγόρητος απ' αυτή την άτυχία, παίρνω το πράγμα φιλοσοφικά.

— Έ, λοιπόν εγώ έχω πιο πολύ φιλότιμο από σένα. Υποσχέθηκα στον Λαρζάκ ότι θα το πάω ζωντανό το μαμμούθ και τους ανθρώπους.

(Ακολουθεί)

KIMON ALKIANIS

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

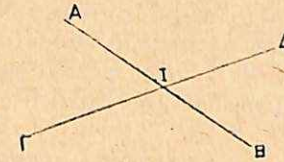
ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Άγαπητοί μου,

ΜΕ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ, με την έναρξη των μαθημάτων, τα Διαπλάσπουλα μάς γράφουν πάντα τις χάρες τους, τους φόβους τους, τις προτιμήσεις τους, τις αποστροφές τους. Τό ίδιο κι' όταν τελειώνουν τα μαθήματα κι' αρχίζει ή μελέτη — κι' ή άγωνία — για τους διαγωνισμούς. Έχω λοιπόν παρατηρήσει, από άμετρητα τώρα χρόνια, πως ο φόβος κι' ή αποστροφή των περισσότερων παιδιών είναι τα Μαθηματικά. Κι' αυτό ποτέ μου δεν μπόρεσα να το εξηγήσω. Γιατί τα Μαθηματικά είν' ένα μάθημα τόσο απλό, τόσο καθαρό, τόσο άγνό, τόσο εύκολο! Δεν χρειάζεται παρά ένα μυαλό που να δουλεύει κανονικά, ένα μυαλό που να βγάξει λογικά συμπεράσματα. Α αυτή δά είναι κι' ή δουλειά, ή λειττουργία του ανθρώπινου μυαλού, το έγκειται αλλού, αυτής της «συμπερασματομηχανής» (Schlussapparat) όπως τον ονόμασε ένας σφδς Γερμανός. Μπορώ λοιπόν να φαντασθώ πως τα περισσότερα παιδιά έχουν χαλασμένη αυτή τη μηχανή, πως το μυαλό τους έχει κάποια βλάβη, με άλλους λόγους πως είναι κουτόπαιδα, ήλίθια; Αδύνατο! τα ήλίθια παιδιά είναι σπάνιες εξαιρέσεις. Όστε κάτι άλλο θα συμβαίνει.

Για να ιδούμε τί συμβαίνει, ας εξετάσουμε τώρα έν' από ταπλούστερα θεωρήματα της Γεωμετρίας, ένα θεωρήμα τόσο απλό, ώστε θα μπορούσε να είναι κι' ή εξίσωμά, να μη χρειάζεται δηλαδή απόδειξη: «Νάποδειχθί πως οι κατά κορυφήν γωνίες είναι ίσες». Τί πρέπει να ξέρουμε για ναποδείξουμε αυτό το θεώρημα; Πρώτο τί είναι γωνία: «Ο χώρος που περικλείουν δυό έγγιζόμενες γραμμές όταν δεν σχηματίζουν εϋθεία. Δεύτερο, πρέπει να ξέρουμε τί είναι «γωνίες κατά κορυφήν»: όταν τα σκέλη της μίας είναι προέκταση των σκελών της άλλης. Δυό γραμμές που διασταυρώνονται σχηματίζουν τέσσερις γωνίες απ' αυτές, κάθε δυό που αντικρύζονται, αντίθετες να πούμε, είναι «κατά κορυφήν» και κάθε δυό που είναι πλάϊ-πλάϊ, λέγονται «προσκειμένες». Τρίτο, πρέπει να ξέρουμε πως δυό προσκειμένες γωνίες, κι' αν δεν είναι όρθές — αν δηλαδή ή μία γραμμή δεν είναι κάθετη στην άλλη, αλλά πέφτει πλάγια — είναι ίσες με δυό όρ-

θές. Ο χώρος δηλαδή, ή το πλάτος της μίας, που είναι πάντα όθεία, προστιθέμενος στο χώρο της άλλης, που είναι πάντα άμβλεία, άποτελεί χώρο δυό όρθων γωνιών. Και τέταρτο πρέπει να ξέρουμε το άξιωμα: αν από ίσα ποσά αφαιρέσουμε ίσα, και τα υπόλοιπα είναι ίσα. Όταν ξέρουμε ελ' αυτά, το θεώρημα άποδεικνύεται έτσι:

Η γωνία ΑΔ και ή γωνία ΓΒ είναι «κατά κορυφήν» γιατί τα σκέλη της μίας είναι προέκταση των σκελών της άλλης (ΑΙ, ΙΒ και ΓΙ, ΙΔ). Είναι και ίσες; Βεβαιότατα. Για να το άποδείξουμε, παίρνουμε τις προσκειμένες, που ξέρουμε πως είναι ίσες με δυό όρθές. Και λέμε:

$$ΑΙΔ + ΔΙΒ = 2 \text{ όρθές.}$$

$$ΔΙΒ + ΒΙΓ = 2 \text{ όρθές.}$$

Κι' επειδή «τα τρίτω τι νί ίσα και αλλήλοις ίσα» — γνωστό άξιωμα — άρα $ΑΙΔ + ΔΙΒ = ΔΙΒ + ΒΙΓ$. Από τα δυό ίσα ποσά αφαιρούμε τώρα τη γωνία ΔΙΒ, που υπάρχει και στα δυό. Τί

μένουν; Οι γωνίες ΑΙΔ και ΒΙΓ. Άλλ' άφού αφαιρέσαμε ίσα, ή εξίσωση μένει. Άρα $ΑΙΔ = ΒΙΓ$. Όπερ έδει δείξαί.

Υπάρχει άπλούστερο, λογικότερο, εύκολότερο απ' αυτή την άπόδειξη; Άλλά τότε ένα παιδί μπορεί να τη βρή δύσκολη, βουνό; Όταν δεν ξέρη κανέν' από τα τέσσερα εκείνα που χρειάζονται. Αυτά όμως ελα, πριν φτάσει στο πρόσ άπόδειξη θεώρημα, το παιδί πρέπει να τά έχη λίγο πιό πάνω. Κι' αν δεν τά ξέρη, θα πη πως δεν έπρόσεξε, ή πως δεν πήγε σε κανένα προηγούμενο μάθημα κι' έχασε τη σειρά, τη συνέχεια. Έ, αυτό δεν επιτρέπεται στα Μαθηματικά. Όταν το παιδί χάσει τα προηγούμενα, δεν καταλαβαίνει τίποτα. Όταν τά ξέρη και κρατή σειρά, τα καταλαβαίνει όλα. Κάθε άλλο λοιπόν παρά «δύσκολα» είναι τα Μαθηματικά. Είναι εύκολώτατα σαν τη λογική, σαν τη σκέψη. Η άπροσεξία μόνο τα κάνει δύσκολα, ή όκνηρία του μυαλού, ή φυγοπονία. Άλλά κάθε παιδί, μού φαίνεται, άμα θέλη, μπορεί να είναι προσεκτικό και φιλόπονο. Δεν χρειάζεται γι' αυτό καμιά... ιδιοφυΐα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Θ'

Ο Κωστάκης κάνει πολλά και διάφορα όνειρα για το μέλλον. Όλα τα επαγγέλματα του άρεσουν, και τότε λέει πως άμα μεγαλώσει θα γίνει γιατρός, τότε δικηγόρος, τότε τραπεζίτης, τότε άξιωματικός, τότε άεροπόρος και τότε... ζαχαροπλάστης. Μια μέρα είδε έναν όραίο ναυτικό με γαλάζια στολή, με στοάφοφορεμένο κασκέτο, γεμάτον γαλόνια — καπετάνιος θα ήταν — που καθόταν σ' ένα καφενείο του λιμανιού και κάπνιζε ήσυχα την πίπα του. Από τότε ο Κωστάκης θέλει να γίνει ναυτικός.

Άλλά για να γίνει ναυτικός, πρέπει πρώτα πρώτα να μάθη να καπνίζει πίπα. Έτσι νομίζει. Η ιδέα του καπνώνει, Κι' άλλο δεν θέλει, παρά να κάψει μια δοκιμή. Θέλει να καπνίσει πίπα, τελείωσε! Κι' άμα ο Κωστάκης θέλει κάτι τί, θα το κάμη που να χαλάσει ο κόσμος.

Στο σπίτι, σε μια έτοιάστρα, υπάρχει μια παλιά πίπα πολύτιμη, οικογενειακό κειμήλιο. Μια μέρα την παίρνει κουφά, τη γεμίζει καπνό από την καπνοθήκη του παππού, και κατεβαίνει στον κήπο να την καπνίσει με την ήσυχία του.

Την ανάβει με δυσκολία — δεν ξέρει και χαλά μισό κοντί σπύριχα — κι' αρχίζει. Με τα πρώτα σουφύσματα αηδιά-

ζει, σιγά-σιγά όμως συνηθίζει τον καπνό και στο τέλος βρίσκει κι' ευχαρίστηση. "Αλλ' ακριβώς τη στιγμή που έλεγε μέσα του : «Α, ωραία είναι η πίπα ! θα γίνω καλός ναυτικός !» ακούει μιὰ φωνή :

— Μπαρ σὺ ! καπνίζεις κιόλα ; ! . .

Είναι ο παππούς που τον είδε από ένα παράθυρο και τώρα τρέχει στον κήπο να του πάρει την πίπα και να τον μαλλώσει. Ο Κωστάκης α' ναγκάζεται να του τη δώσει, κι' ο παππούς την παίρνει, την κοιτάζει και λέει :

— Τι ; αυτή την πίπα πήρες εσύ να καπνίσεις ! Κι' αν την εσπάζεις ; Δεν ξέρεις, φαίνεται την αξία της. Είναι καλλιτέχνημα κι' είναι από τον καιρό του παππού μου. Αγγίζουν ποτέ τέτοιο πολύτιμο πράγμα ; Να μην το ξανακάνεις, γιατί . . . γιατί κι' εγώ δεν ξέρω τί θα σου κάμω !

"Ετσι κόπηκε η ευχαρίστηση του Κωστάκη, η πίπα φυλάχθηκε κι' ο μέλλων ναυτικός δεν ξέρε πώς να κάμει κι' άλλη δοκιμή. Γιατί θέλει, θέλει να μάθει να καπνίζει πίπα !

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

TOM ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Σε λίγο ο Τόμ είπε στην Μπέκυ να προσέξει μήπως ακούσουν πουθενά νερό να τρέχει. Δεν άργησαν να βρουν και τότε ο Τόμ είπε ότι έδω έπρεπε τώρα να καθήσουν. "Ηταν κι' οι δύο τους τρομερά κουρασμένοι, μα η Μπέκυ έλεγε πως θα βιαστούν να περπατήσουν λίγο ακόμη. Ο Τόμ όμως δεν συμφωνούσε μαζί της κι' αυτό της φαινόταν παράξενο και ανεξήγητο. Κάθισαν και ο Τόμ κόλλησε το κερί στον τοίχο με λίγη λάσπη.

Για λίγο έμειναν κι' οι δύο τους σιωπηλοί. "Γότερα μίλησε πρώτη η Μπέκυ.

— Τόμ, πεινώ φοβερά.

Ο Τόμ έβγαλε κάτι από την τσέπη του.

— Τό θυμάσαι αυτό ; κάνει.

Η Μπέκυ σχεδόν χαμογέλασε :

— Είναι το γλυκό μου, Τόμ.

— Ναί, και πολύ θα ήθελα να ήταν μεγάλο σαν βασιλόπηττα γιατί δεν έχω άλλο.

— Θυμάσαι που το έκοψα και σου το έδωσα χώρια και σου είπα να το φας όταν γυρίσεις σπίτι σου ;

— Ναί, κι' έτσι βρέθηκε, γιατί αλλιώς δεν θα είχαμε τίποτε.

Ο Τόμ έκοψε το γλυκό και το μοίρασε στα δύο.

Η Μπέκυ άρχισε να τρώει το μερίδιό της με μεγάλη ευχαρίστηση, ενώ ο Τόμ το έτρωγε σιγά-σιγά, απολαμβάνοντας και το τελευταίο ψίχουλο. Νερό είχαν όσο ήθελαν για να συμπληρώσουν το γεύμα τους.

Σε λίγο η Μπέκυ πρότεινε να ξεκινήσουν. Ο Τόμ στην αρχή δεν της μίλησε, ύστερα όμως είπε :

— Μπέκυ, μπορείς ν' ακούσεις ψύχραιμα κάτι που θα σου πω ;

Της Μπέκυ το πρόσωπο έγινε κα-

τάχλωμο, μα είπε πως θα μπορούσε να τ' ακούσει.

— Λοιπόν, Μπέκυ, πρέπει να μείνουμε εδώ που υπάρχει νερό, γιατί εκείνο το μικρό κομματάκι είναι το τελευταίο κερί που έχω.

Η Μπέκυ αναλόθηκε σε δάκρυα και άρχισε να κλαίει απαρηγόρητη. Ο Τόμ έκανε ότι μπορούσε για να την ήσυχάσει, μα χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Στο τέλος η Μπέκυ είπε :

— Τόμ.

— Γι' είναι, Μπέκυ ;

— Θα μάς αποζητήσαν και θα ψάχνουν να μάς βρουν.

— Ναί, βέβαια θα μάς ζητούν.

— "Ισως να μάς ψάχνουν αυτή την ώρα κιόλας. Πότε λες να το πρόσεξαν πώς λείπουμε ;

— Μα από τη στιγμή που γύρισαν στο βαποράκι.

— Μπα, τότε θα ήταν σκοτεινά, θα το κατάλαβαν άραγε ;

— Ξέρω γώ ; "Οπωσδήποτε όμως ή μαμά σου θ' ανησυχούσε όταν θα είδε πως δεν γύρισες σπίτι.

Μια τρομαγμένη ματιά της Μπέκυ έκανε τον Τόμ να καταλάβει πως είχε κάνει ένα χονδροειδέστατο λάθος : η Μπέκυ δεν έπρόκειτο να γυρίσει σπίτι της εκείνο το βράδυ.

Για μιὰ στιγμή έμειναν άμιλητα και τα δύο κι' ύστερα εϋθὺς η Μπέκυ ξέσπασε σε νέους απελπισμένους θρήνους. Ο Τόμ προσπαθούσε να την παρηγορήσει μα από μέσα του σκεπτόταν πως ίσως να περνούσε όλο το πρωινό της Κυριακής χωρίς ν' ανακαλύψει η μητέρα της Μπέκυ ότι η κόρη της δεν πέρασε τη νύχτα στις κυρίες Χάρπερ.

Τα παιδιά κάρφωσαν τα μάτια τους στο μικρό κομματάκι του κεριού που έμενε και το έβλεπαν να λιώνει και

να μικραίνει αλύπητα. Τέλος είδαν το φυτίλι να μένει μόνο, γυμνό σχεδόν. την αδύνατη φλόγα να ψηλώνει, να μεγαλώνει, να μένει για λίγες στιγμές ψηλά κι' ύστερα να πέφτει και να σβύνει. Το απόλυτο σκοτάδι με δλη του τη φρίκη βασίλευσε εκεί μέσα.

"Γότερα από πόσην ώρα η Μπέκυ συνηλθε και άρχισε να κλαίει στην αγκαλιά του Τόμ δεν θα ήξερε να πη ούτε αυτή η ίδια. Το μόνο που ήξεραν κι' οι δύο τους είναι πως ξύπνησαν ύστερα από ώρες πολλές από τη βαθύτατη νάρκη όπου τα είχε βυθίσει η εξάντλησή τους. Ο Τόμ είπε πως θα ήταν Κυριακή, μα ίσως να ήταν και Δευτέρα. Προσπάθησε να κάνει την Μπέκυ να μιλήσει, μα η θλίψη της και η απελπισία της ήταν τόσο που της βράιαναν την καρδιά και δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη.

Ο Τόμ έλεγε ότι δίχως άλλο θα έψαχναν τώρα να τους βρουν και πως η βοήθεια δεν θ' άργούσε να φτάσει. Θα φώναζε και τότε θα τους άκουγαν και θα έτρεχαν προς το μέρος τους. Δοκίμασε να το κάνει μα ο αντίλαλος της σπηλιάς του έστειλε πίσω τη φωνή του απ' όλες τις μεριές τόσο φρικτά αλλοιωμένη που δεν έτόλμησε να ξαναδοκιμάσει πια αυτό το παιχνίδι.

Οι ώρες περνούσαν και η πείνα άρχισε να βασανίζει τα παιδιά. Ο Τόμ από το δικό του μερτικό του γλυκού δεν είχε φάει παρά μόνον το μισό, κι' έτσι το ξαναμοιράστηκαν άλλη μιὰ φορά. Τώρα όμως πεινούσαν περισσότερο, και το μικρό εκείνο κομματάκι του γλυκού αντί να τους ήσυχάσει την πείνα τους, τους άνοιξε ακόμη περισσότερο την όρεξη.

"Γότερα από λίγην ώρα έκανε έξαφνα ο Τόμ :

— Σωστ, ακούς ;

Κι' οι δύο τους κράτησαν την άναπνοή τους και στάθηκαν ν' ακούσουν. Στ' αυτιά τους έφθανε ο ήχος μιζς φωνής μακρινής που έσβουσε. "Αμέσως ο Τόμ άπάντησε και πιάνοντας την Μπέκυ από το χέρι προχώρησε πασπατευτά προς το μέρος που ακουγόταν η φωνή. Στάθηκε πάλι ν' ακούσει. Πάλι άντήχησε η φωνή και τούτη τη φορά λίγο κονύτερα.

— "Ερχονται ! "Ερχονται ! φώναξε ο Τόμ. "Ελα, Μπέκυ, προχώρει και σωθήκαμε.

Τα παιδιά ένοιωσαν τα γόνατά τους να λυγίζουν από τη χαρά, μα ωστόσο κατάφεραν να προχωρήσουν σιγά-σιγά. Δεν μπορούσαν να τρέξουν γιατί η σπηλιά ήταν γεμάτη λάκκους κι' έπρεπε να προσέχουν τα βήματά τους.

Σε λίγο έφθασαν σ' ένα σημείο όπου το πόδι τους πατούσε στο κενό. "Επρεπε να σταματήσουν. "Ισως ο λάκκος να είχε μόνο ένα μέτρο βάθος, μα ίσως να είχε κι' ένα τό. Ο Τόμ έπεσε μπρομύτα στο χέλος του λάκκου και τέντωσε το χέρι του που πιά βαθεία μπορούσε μα δεν έπιασε τίποτε. "Επρεπε λοιπόν να περιμένουν να έρθουν να τους βρουν. Στάθηκαν ν' ακούσουν. Οι μακρινές φωνές έγιναν μακρυνότερες κι' ύστερα χάθηκαν κι' έπαψαν πιά ν' ακούγονται. Πως να περιγράψει κανείς την απελπισία των παιδιών ; Ο Τόμ φώναξε, ούρλιαξε, μούγγριξε, μα καμμιὰ φωνή δεν έφθανε στ' αυτιά τους. Προσπάθησε να παρηγορήσει τη Μπέκυ λέγοντάς της, ότι σίγουρα σε λίγο θα ξανάκουγαν να τους φωνάζουν, μα πέρασε ένας ολόκληρος αιώνας σ' άγωνιώδη άναμνη και καμμιὰ φωνή δεν ακούστηκε.

Ψηλαφητά τα παιδιά γύρισαν πίσω στην πηγή. Οι ώρες περνούσαν άργές, ατέλειωτες. Κοιμήθηκαν για λίγο και ξύπνησαν πεινασμένα κι' άπελπισμένα. Ο Τόμ πίστευε πως τώρα θα ήταν τουλάχιστον Τρίτη.

Τότε του ήρθε μιὰ σκέψη. Εκεί κοντά άρχιζαν διάφοροι λοξοί διάδρομοι. Καλύτερο πάντα θα ήταν να δοκιμάσουν να τους εξερευνήσουν, παρά να κάθονται εκεί και να βαστάζουν το άδόξαταχτο βάρος της άναμνη και της άκνηστίας. "Εβγαλε από την τσέπη του ένα κουδάρτι σπάγγο που είχε για τον άετό του, έδωσε την άκρη του σε μιὰ προεχούση του βράχου, πήρε τη Μπέκυ από το χέρι και ξεκίνησαν. Μόλις όμως προχώρησαν είκοσι βήματα, έφτασαν σ' ένα μέρος που τους φάνηκε πως ήταν γκρεμός. Ο Τόμ έπεσε στα γόνατα, και άρχισε να πασπατεύει το χέλος του βράχου όσο έφθαναν τα χέρια του. Καθώς τεντώθηκε ακόμη περισσότερο στρίβοντας προς τα δεξιά, αϊφνης έβγαλε μιὰ φωνή γεμάτη χαρά, γιατί μέσα στο γρεμό από κάτω του, αντίκρυσε ένα χέρι που κρατούσε ένα κερί. Το χέρι προχώρησε, φάνηκε και το κορμί : ήταν ο "Ινδιάνος Τζό ! Ο Τόμ πάγωσε απ' τον τρόμο του και νόμισε πως σταμάτησε η καρδιά του, μα άνάπνευσε με ανακούφιση όταν είδε τον "Ινδιάνο να το βάζει στα πόδια και να χάνεται εϋθὺς μόλις άκουσε τη φωνή του Τόμ. Του έκαμε ωστόσο έντύπωση πως ο Τζό δεν είχε γνωρίσει τη φωνή του και δεν έρχόταν να τον εκδικηθεί για την κατάθεση που είχε κάνει στο δικαστήριο. Φαίνεται πως ο αντίλαλος έκανε άγνώριστη τη φωνή του. Δεν μπο-

ρούσε να εξηγηθεί αλλιώς το πράγμα. "Αποφάσισε, μ' όση δύναμη είχαν ακόμη τα πόδια του, να γυρίσει πίσω στο νερό και να μνην το κουνήσει πιά από εκεί. Τίποτε στον κόσμο δεν θα τον έκανε να ριφοκινδυνέψει άλλη μιὰ φορά να βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τον Τζό. Μα η πείνα και η απελπισία τον έκαναν ν' αλλάξει την απόφασή του αυτήν. Τα παιδιά ξανακάθισαν πάλι μπρός στην πηγή — ο Θεός έφερε πόσην ώρα — ξανακοιμήθηκαν, ξαναξύπνησαν νοιώθοντας φριχτούς πόνους από την πείνα.

Ο Τόμ λογάριαζε πως θα ήταν Τετάρτη ή Πέμπτη, καθόλου περίεργο να ήταν Παρασκευή ή Σάββατο και οι άνθρωποι που βγήκαν να τους βρουν να έχουν πιά απελπιστή και να παραιτήθηκαν από κάθε άναζήτηση.

Σκέφθηκε να σηκωθεί και να ξαναρχίσει το ψάξιμο. Θα συναντούσε τον "Ινδιάνο Τζό. "Εστω, δεν τον έμελλε πιά, όχι. Μα η Μπέκυ ήταν τόσο αδύνατη που δεν μπορούσε να τον ακολουθήσει. "Ηταν βυθισμένη σε μιὰ φρικτή απάθεια, και τίποτε δεν φαινόταν πως μπορούσε να την κάνει πιά να σηκωθεί στα πόδια της.

Είπε στον Τόμ να πάρει τον σπάγγο του και να ψάξει αυτός αν είχε ακόμη όρεξη, τον έκέτευε όμως να έρχεται κάθε τόσο κοντά της και να της μιλάει.

— Και όταν θα έρθει η τελευταία μου ώρα, Τόμ, να είσαι κοντά μου και να μου κρατάς το χέρι ώπου να τελειώσουν όλα.

Ο Τόμ της το υποσχέθηκε, προσπαθώντας με δυσκολία να κρατήσει τους λυγμούς του, σηκώθηκε και τη φίλησε και της είπε πως σίγουρα θα εύρισκε την έξοδο της σπηλιάς.

"Γότερα πήρε το σπάγγο του, τον έδωσε σε μιὰ προεχούση του βράχου και μπήκε σ' ένα από τους διαδρόμους με την ψυχή απελπισμένη, μόλις σέρνοντας τα πόδια του και νοιώθοντας την πείνα να του θερίζει τα σπλάχνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'

Η Τρίτη ήρθε. Το πρωί, το μεσημέρι, το απόγεμα πέρασαν όπως και οι άλλες ήμέρες.

Τό χωριό ήταν βυθισμένο σε πένθος. Τα χαμένα παιδιά δεν είχαν βρεθεί. Κάθε ένας στο σπίτι του, κάθε μητέρα που είχε παιδιά δέοντα στην Παναγία για να βρεθούν τα δυστυχισμένα μικρά.

Όσοσο καμμιὰ είδηση δεν έρχόταν από τη σπηλιά. Οι περισσότεροι

είχαν εγκαταλείψει τις έρευνες κι' είχαν γυρίσει πίσω στις δουλειές τους, λέγοντας πως ήταν φανερό ότι τα παιδιά δεν θα βρίσκονταν πουθενά.

Η κυρία Θάτσερ ήταν πολύ άρρωστη και τον περισσότερο καιρό παραληρούσε. Η θεία Πόλλυ είχε βυθισθεί σε σιωπηλή μελαγχολία και θλίψη και τα ψαρά της μαλλιά έγιναν όλα σχεδόν κατάλευκα.

Την Τρίτη το βράδυ το χωριό έπεσε ν' κοιμηθεί απελπισμένο, μα μέσα στα μεσάνυχτα άγριες φωνές ακούστηκαν να σχίζουν τη σιωπή της νύχτας και οι καμπάνες άρχισαν να σημαίνουν τρελλά. Σε λίγες στιγμές οι δρόμοι γέμισαν από κόσμο. Οι περισσότεροι ήταν μισόγυμνοι, με τα νυχτικά τους και φώναζαν :

— Βρέθηκαν ! Βρέθηκαν ! Ζήτω ! Βρέθηκαν τα παιδιά ! "Ελάτε να τα ιδείτε.

"Ολοι φώναζαν γελούσαν, έκλαιγαν από τη χαρά τους και όλοι μαζί, κατέβαιναν προς το δρόμο του ποταμού, απ' όπου έρχονταν τα παιδιά καθισμένα μέσα σ' ένα άνοιχτό άμάξι.

Σε λίγη ώρα όλο το χωριό έπλεε στα φώτα. Κανείς δεν πήγε πιά να κοιμηθεί εκείνη τη νύχτα. "Ολο το χωριό πέρασε από το σπίτι του δικαστή Θάτσερ, όλοι πήγαιναν και κοίταζαν τα παιδιά, τα άγκάλιαζαν και τα φιλούσαν κι' ύστερα πήγαιναν κι' έσφιγγαν το χέρι της κυρίας Θάτσερ που προσπαθούσε να τους ευχαρίστησει μα δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη.

"Εστειλαν άμέσως έναν άγγελιαφόρο στη σπηλιά να πη στο δικαστή Θάτσερ και τους λίγους, που αν και απελπισμένοι έψαχναν ακόμα μαζί του, το χαρμόσυνο νέο.

Ο Τόμ ήταν ξαπλωμένος στο σοφά με ένα πολυπληθέστατο άκροατήριο γύρω του και διηγόταν τις περιπέτειές του βάζοντας έννοείται κάμπους ούρες και κεφάλια για να το στολίσει.

Τους είπε πως άφησε την Μπέκυ και προχώρησε στις εξερενήσεις του, πως άκολούθησε πρώτα δύο από τους διαδρόμους, ως εκεί που έφθανε ο σπάγγος του άετού του, πως έμπηκε ύστερα σ' ένα τρίτο διάδρομο και πως την ώρα που έτοιμαζόταν να γυρίσει πίσω του φάνηκε πως είδε στο βάθος να φέγγει ένα άμυδρό φως. Τρέμοντας από έλπίδα άφησε την άκρη του σπάγγου, προχώρησε ολόγισια προς το φως και ύστερα από λίγο αντίκρυσε μπροστά του από μιὰ στενή τρύπα το γαλάζιο Μισσιππι να κυλάει με όρμη τα κύματά του.

“Αν τυχόν ήταν νύχτα δεν θα έβλεπε ποτέ αυτό το φως και δεν θα σκεπτόταν να προχωρήσει περισσότερο σ’ εκείνον τον διάδρομο.

Διηγείτο πως γύρισε στη Μπέκυ και της είπε ότι σώθηκαν και πως εκείνη του είπε πως ήταν περιττό να την ξεγελάει, πια γιατί έ,τι και να της έλεγε δεν θα το πίστευε. Τώρα ξέρετε πως θα πέθαινε και δεν την ένοιαζε πια. Δεν επιθυμούσε τίποτε άλλο παρά να ήσυχάσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

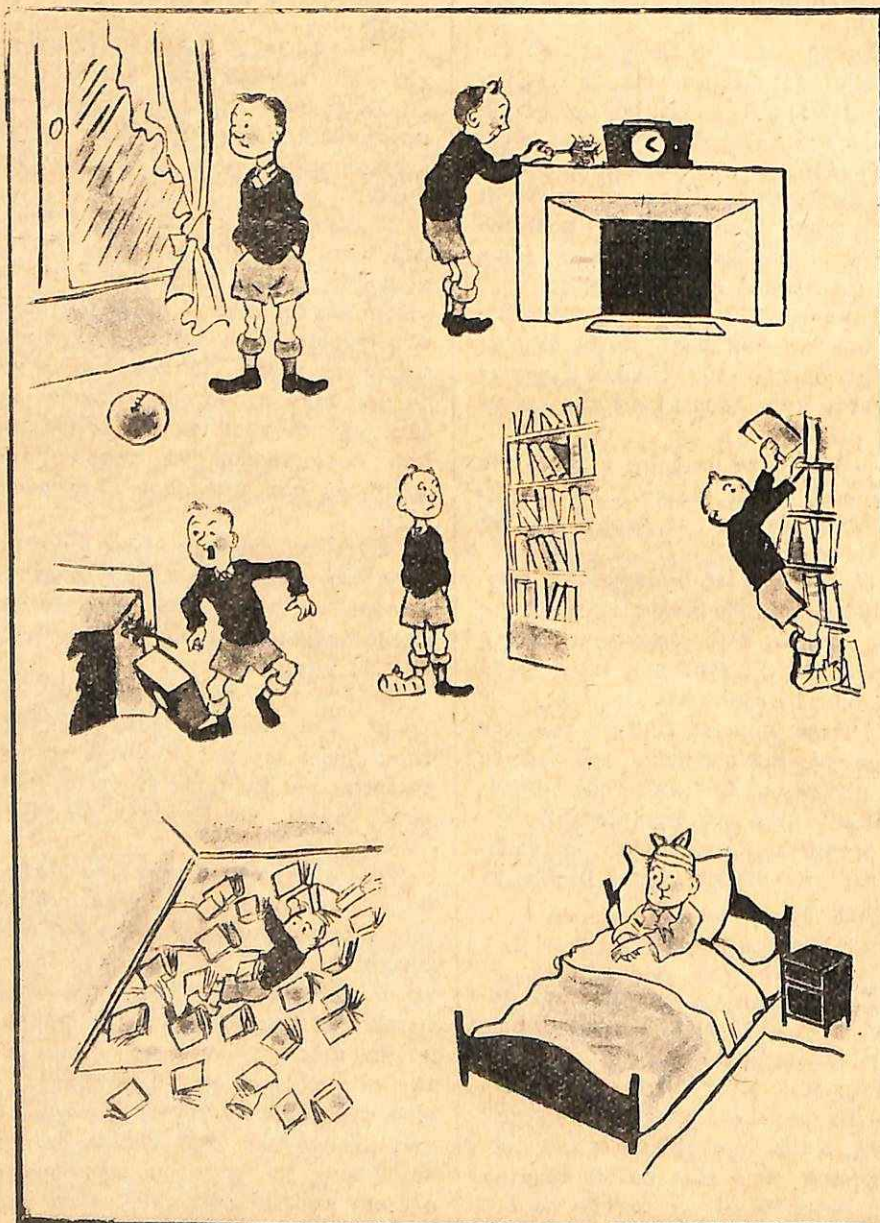
“Ο Τόμ εξιστόρησε με όλες τις λεπτομέρειες πως έδωσε όσπου να την κάνη να τον πιστέψει και να την καταφέρει να σηκωθεί απ’ τη θέση της

και πως έπειτα ή Μπέκυ κόντευε να λειποθυμήσει από τη χαρά της όταν σέρνοντας έφθασε στο μέρος απ’ όπου φαινόταν ένα κομματάκι απ’ το γαλάζιο φως της ημέρας.

Είπε ακόμη πως κατάφερε με δυσκολία να περάσει αυτός πρώτος από τη στενή εκείνη τρύπα και να τραβήξει ύστερα έξω και την Μπέκυ και πως έπειτα κάθισαν κι’ οι δύο τους έξω στο φως κι’ έκλαψαν από χαρά κι’ ευτυχία.

Κι’ αργότερα πέρασε μια βάρκα με δύο ανθρώπους μέσα κι’ ο Τόμ τους φώναξε και τους διηγείτο την περιπέτειά τους και τους είπε πως ήταν μισοπεθαμένοι από την πείνα.

ΤΟ ΣΥΓΓΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΑΚΗ

“Ο Παυλάκης, βιαστικός κι’ αδέξιος, αποφασίζει να συγγιρίσει την κάμαρά του. Άλλά κάνει τέτοιες ζημιές και τρώει τόσα πράγματα στο κεφάλι, ώστε στο τέλος «συγγιρίζεται» ο ίδιος και κρεβατώνεται. Περαστικά του.

Οι άνθρωποι στην αρχή δεν τους πίστεψαν, δεν μπορούσαν φυσικά να πιστέψουν την τραγική αυτήν ιστορία «γιατί» τους είπαν, βρισκόσαστε πέντε χιλιόμετρα και περισσότερα ίσως, ψηλότερα από το μέρος όπου είναι ή σπηλιά». Πήραν όμως τα παιδιά μαζί τους στη βάρκα, τα κουβάλησαν στο σπίτι τους, τους έδωσαν να φάνε καλά και ύστερα, αφού τα άφησαν να κοιμηθούν δυό-τρεις ώρες τα μετέφεραν στο σπίτι τους.

Πριν ξημερώσει βρέθηκε και ο δικαστής Θάσερ με τους λιγοστούς πιστούς συντρόφους του που εξακολουθούσαν ακόμη να ψάχνουν στη σπηλιά κι’ αφού έμαθαν το νέο γύρισαν πίσω σπίτι τους.

Τώρα ήταν όλοι ευτυχισμένοι και χαρούμενοι.

“Οσάου τρεις ημέρες και τρεις νύχτες πείνας, ταλαιπωρίας και αγωνίας δεν περνούν χωρίς ν’ αφήσουν τα ίχνη τους. Την Τετάρτη και την Πέμπτη και τα δύο παιδιά έμειναν στο κρεβάτι. Την Παρασκευή ο Τόμ σηκώθηκε και σέρνοντας κυκλοφορούσε στο σπίτι. Το Σάββατο βγήκε έξω και την Κυριακή είχε ξαναγίνει σχεδόν έ καλιός. Η Μπέκυ όμως έμεινε στην κάμαρά της ως την Κυριακή κι’ όταν βγήκε έμοιαζε σαν να είχε περάσει από βαρεία αρρώστεια.

“Ο Τόμ έμαθε για την αρρώστεια του Χώκ και γύρισε να τον δει, μα δεν τον άφησαν πριν περάσει, μια βδομάδα ακόμη. Το άλλο Σάββατο του επέτρεψαν να του κάνη μια επίσκεψη αλλά με την υπόσχεση ότι δεν θα του πή λέξη για την περιπέτεια του στη σπηλιά.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΑΝΙΦΟΥΛΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ

“Εκναλέω το τραγούδι της. Ήταν απλό σαν το πουλιού. Άπλο και ξάστερο. Μια νότα ψηλή και μια νότα χαμηλή. Αυτό ήταν όλο. Θύμιζε τα πουλιά στα κλαριά που τραγουδούν τον ήλιο. Τον ήλιο τραγουδούσε κι’ αυτή. Τον ήλιο με τις αχτίδες του. Την χαρά και τη ζωή. Μα τώρα πια δεν τα τραγουδάει.

“Αλήθεια, πότε, πόσο έζησε; Το γέλιο της δεν ήταν φέμα.

Και εκναλέω το τραγούδι της. Το στόμα μου το τραγουδάει με λυγμό. Μα πρέπει να το τραγουδήσω για να θυμηθώ τη γλυκειά, παιδική φωνούλα που δε θα ξανακουστή...

ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΗ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1939

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

“Ετος 61ον.—Οι «Θαλασσόλυκοι» του Κίπλιγκ.—“Η «Γυφτοπούλα» της Κυρίας Κολόμπ.—“Ο καλός Γιαννάκης» της κυρά Μάρθας.—“Ανασταίνονται οι «Κυριακές της Διαπλάσεως».—Το πρόνιομ εκείνων που θ’ ανανεώσουν έγκαιρως.—Το Ξεσπάθωμα.

ΜΕ τη βοήθεια του Θεού και με την αγάπη των παιδιών μου, τελειώνω αυτόν το μήνα τον 60ό μου χρόνο, και από 1ης Δεκεμβρίου αρχίζω τον 61ο. Δεν έχετε βέβαια κανένα παράπονο από τον τόμο αυτό του 1938. Τα δώ-

δεκα δωδεκασέλιδα που σας είχα υποσχεθεί, βγήκαν ταχτικά. Έκανονίσθηκε το τύπωμα του φυλλαδίου ώστε να το λαβαίνετε το γρηγορώτερο. Τα μυθιστορήματα όλα ήταν άριστουργήματα. Έγιναν και ένα πλήθος ωραίοι Διαγωνισμοί. Λοιπόν, κατά την αρχή που έχω ανένκαθεν, ακόμη ανώτερος από τον έφετεινό θα είναι ο τόμος μου του 1939. Τα δωδεκασέλιδα κάθε πρωτομηνιά θα εξακολουθήσουν, αν εξακολουθήσει και το Ξεσπάθωμά σας, που γι’ αυτό είμαι βέβαιη. Και θα δημοσιευθούν μαζί, αρχίζοντας από το πρώτο δωδεκασέλιδο φυλλάδιο, τα εξής τρία νέα άριστουργήματα:

1.—“ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ,”

“Ο Ρύδουαρ Κίπλιγκεν” ένας από τους μεγαλύτερους άγγλους συγγραφείς, κι’ οι «Θαλασσόλυκοί» του εν’ από τα ωραιότερα και διδακτικώτερα μυθιστορήματά του. “Ο μικρός του ήρωας, ο Χάρβεϋ, είν’ ένα πλουσιόπαιδο, πολύ φαντασμένο. “Επειδή έχει χρήματα ο πατέρας του, νομίζει πως όλος ο κόσμος είναι δούλος του. Και φέρνεται τόσο άσχημα, ώστε τον αποβάλλουν από το σχολείο. “Ο πατέρας του τότε αποφασίζει να τον στείλει έξω, να τον περιορίσει σε κα νένα σχολείο αυστηρό. Άλλά στο ταξίδι ο Χάρβεϋ πέφτει από το κατάρτι του πλοίου στη θάλασσα και σώζεται από ψυχράδες που ψαρεύουν μπικαλιάρο στην “Ισλανδία. Είναι οι τραχείς, αλλά τίμιοι και γενναίοι θαλασσόλυκοι—οι Captains courageous, όπως λέει ο Κίπλιγκ. Δεν ένοσούν ν’ αφήσουν τη δουλειά τους, να γυρίσουν πίσω, για να παραδώσουν τον Χάρβεϋ στον πατέρα του. Αυτό θα γίνη άμα γεμίσουν τ’ εμπόρια τους από πικτό μπικαλιάρο. Και το κερτούν μαζί τους σ’ όλο το διάστημα του ψαρέματος σ’ έμυστο. “Ετσι, ο Χάρβεϋ αλλάζει ζωή, μ’ άλ-

λάζει και ιδέες και χαρακτήρα. Και τόσο συνηθίζει, τόσο του άρέσει ή νέα του ζωή, ώστε όταν στο γυρισμό, μετά μήνες, φτάνουν σ’ ένα λιμάνι και τηλεγραφούν στον πατέρα—που σ’ αυτό το διάστημα έκλαιγε για χαμένο το γιού του και τρέχει με χαρά να τον πάρη—ο μικρός Χάρβεϋ... δεν θέλει να τον ακολουθήσει!

Αυτή είναι ή υπόθεση του μυθιστορήματος που θα σας μαγέψει με τις περιπέτειές του, τις περιγραφές του, την ψυχολογία του, το ύφος του. Συνοδεύεται κι’ από ωραίες εικόνες και το μεταφράζει από το άγγλικό ή δ. Γεωργία Ταρσούλη

2.—“Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ,”

Το μυθιστόρημα αυτό της γαλλίδος μυθιστοριογράφου Κας Κολόμπ, δημοσιεύθηκε κατά την Α’ Περίοδό μου, το 1891. Οι τόμοι εκείνοι είναι πολύ πολλοί έξαντλημένοι, κι’ επειδή ή «Γυφτοπούλα» είναι από τα άριστουργήματα εκείνα που πάντα μένουν καινούργια, αποφάσισα να το ξαναδημοσιεύσω. “Η ήρωίδα του—ή γυφτοπούλα Μαρία—είν’ ένα κορίτσι που θα το γνωρίσετε μικρό και θα το αφήσετε μεγάλο. Άλλά θα το αγαπήσετε πολύ για την καλή καρδιά που έχει κατά βάθος και για την άφοσωση που δείχνει στο τέλος προς τη συντροφισσά του Εύμορφία, την κόρη του αγροφύλακα. “Ο αγροφύλακας αυτός την τσακώνει μια μέρα να κλέβη πατάτες, κι’ αντί να τη φυλακίση τη λυπάται και την παίρνει στο σπίτι του. “Επειτα τη διώχνει, έπειτα την ξαναπαίρνει, έπειτα ή Μαρία φεύγει μόνη της, έπειτα γυρίζει... Πόσες περιπέτειες έχει στη ζωή της! Κάποτε παίρνει και μια μικρή κληρονομία, που τη θυσιάζει για να βοηθήσει τους ευεργέτες της. Είν’ ένας χαρκτηρας ή γυφτοπούλα Μαρία. Κι’ ή κυρία Κολόμπ μάζ την παρουσιάζει με τόσο τέχνη! Το μυθιστόρημα αυτό θ’ αρέσει και σ’ αγόρια, και σ’ κορίτσια. Κι’ όσοι τυχόν το διάβασαν στους παλιούς μου εκείνους τόμους από τη βιβλιοθήκη της γειγιάς ή της μαμμιάς, θα το ξαναδιαβάσουν με καινούργια ευχαρίστηση, γιατί θα παρουσια-

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟ ΜΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
“ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ”

σθή με καινούρια μετάφραση, που την κάνει ο κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος. Η γλώσσα, βλέπετε, που μετέφραζε τα μυθιστορήματά μου ο μακαρίτης ο Φέρμπος, δεν διαβάζεται σήμερα. Μόνο οι εικόνες δεν θαλλάξουν. "Αν και παλιές, είναι πολύ ωραίες, όπως μπορείτε να κρίνετε κι' από το δείγμα.

3.—'Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ,

Αυτό είναι ένα μεγάλο και θαυμάσιο παραμύθι που θα διηγηθώ στα μικρά παιδιά ή ανεξάντλητη κυρά-Μάρθα. Πόσο θα διασκεδάσουν και θα συγκινηθούν διαβάζοντας τί έκανε ο καλός μικρός Γιαννάκης, για να γίνει καλός ή ήσυχος μητέρα του. Τον βοηθεί όμως και μια καλή Νεράιδα, αυτή που βλέπετε στην ωραία εικόνα που βάζω εδώ για δείγμα. Τέτοιες ωραίες εικόνες θα έχω πληθος ο «Καλός Γιαννάκης», που θα κρατήσω μια σχεδόν εξαμηνία.

Τί άλλο ανάγνωσμα για παιδιά θα τον διαδεχθώ, και τί άλλα μυθιστορήματα θα δημοσιευθούν αφού τελειώσουν οι «Θηλασολυκοί» κι' η «Γυφτοπούλα», δεν ξέρω ακόμα. Έχω πολλά ύψ' όψι μου, όλα ωραία, αλλά θα διαλέξω όσα θα χωρούν στα φυλλάδια που θα μένουν ελεύθερα. Επιφυλάσσομαι λοιπόν να σας πω.

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ".

Και τώρα μια χαρμόσυνη είδηση: Η «Κυριακή της Διαπλάσεως», ό όρατος αυτός Διαγωνισμός, άνασταίνεται. Τό γενικό παράπονο ήταν πού τόν άφύσχημε τόσα χρόνια, κι' ό "Ανανίας φιλοτιμήθηκε επιτέλους νάφήσθ τήν τεμπελιά και τίς προφάσεις κατά μέρος. Σ' ένα από τά πρώτα φυλλάδια του Δεκεμβρίου θα κάμω όπως έπρεπε τήν 42α Κυριακή — μιá κουτσουριακή καθώς τή λέει, γιατί είναι πολύ άργά για νά τήν κάμω σωστή σαν τίς άλλες — μόνο και μόνο για νά δώσω τήν Ερώτηση της 43ης. Κι' αυτή πιά θα γίνει «μέ τά βλα της» έντός του 1939, εικονογραφημένη από τόν κ. Α. Βώττη, πού με χαρά άκουσε κι' αυτές πώς ξαναρχίζουν οι Κυριακές μου, για νά βρίσκη ευκαιρία να έξασκή τήν τέχνη του σ' ένα είδος πού τού άρέσει: γλοιόγραφίες παιδιών για παιδιά. Και μιá Κυριακή τó χρόνο — υπόσχεται ό "Ανανίας — αυτό έξαρτάται — πάντα όμως με τάπαράτητα «άλογοπαίγνια».

Κι' ό κ. Φαίδων θα έξακολουθήσθ τίς «Αθηναϊκές Επιστολές» του, κι' όλοι οι άλλοι συνεργάτες

μου θα δίνουν τακτικά διηγήματα και ποιήματα, και τά «Νέα και Περιέργα» δέν θα λείπουν από τά δωδεκάσέλιδα, και Διαγωνισμοί, τακτικοί και έκτακτοι, θα γίνουν πολλοί. Βλέπετε λοιπόν πώς ό τόμος μου του 1939, με τάριστοργήματα πού θα περιλάβω και με τήν άνασύστασθ της «Κυριακής», θάφήσθ έποχή. . .

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ

Μου κάλουν μεγάλη εύκολία όσοι άναγεώνουν έγκαιρος τή συνδρομή τους, και μάλιστα πριν από τίς γιορτές, όταν σωρεύονται οι έγγραφές κι' οι άναεώσεις. Κι' έπειδή τά δώρα άπαγορεύονται από τó νόμο περί Τύπου, τούς δίνω πάντα, ένα πρόνομιο. Λοιπόν: όσοι θάναγεώσουν τή συνδρομή τους ως τίς 31 Δεκεμβρίου έ.έ., θα έχουν τó πρόνομιο νάγοράσουν δύο Τόμους μου Β' Περιόδου, οίκαδήποτε τιμής, πληρώνοντας μόνο 60 δραχμές τόν ένα (και τά τχυδρομικά, έννοείται, όσοι δέν θα τόν πάρουν από τó γραφείο μου οι ίδιοι). — Και όσοι θάναγεώσουν ως τίς 31 Ιανουαρίου 1939, θα έχουν τó πρόνομιο νάγοράσουν ένα τόμο μου με τήν ίδια έκπτωση. (Τό πρόνομιο αυτό, για όλους τούς ως άνω δικαιούχους, θα ισχύη ως τó τέλος Μαρτίου. Έστερα άπ' αυτή τήν προθεσμία αν έκείνος πού θάναεώσθ έγκρίτως δέν κάμη χρήση, δέν θάχη πιά τó δικαίωμα νάγοράσθ τόμο με έκπτωση. Κι' έν' άλλο άκμή: Έπειδή κι' οι τόμοι της Β' Περιόδου άρχισαν να έξαντλούνται, καλό είναι στήν παρχγγελία σας να σημειώνετε δύο έτών τόμους, ώστε αν είναι έξηγντλημένος ό ένς, να σας στέλνω χωρίς χρονοτριβή τόν άλλο. Τά μυθιστορήματα πού περιέχει κάθε μου Τόμος, τά βλέπετε στόν Πίνακα του 31ου φυλλάδιου του 1937.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

Τό ίδιο πρόνομιο — Τόμους ή τόμο με έκπτωση — θα έχουν και όσοι θα έγγραφούν συνδρομητές για πρώτη φορά ως τίς 31 Δεκεμβρίου ή 31 Ιανουαρίου. Κι' αυτό θα βοηθήσθ πολύ τó Ξεσπάθμά σας τήν έποχή αυτή πού είναι κι' ή καταλλήλότερη. Ό νέος Διαγωνισμός Ξεσπάθώματος θα προκηρυχθί στο έρχόμενο. Άλλά έχετε το ύψ' όψει σας κι' από τώρα. Θα είναι ευκαιρία, μαζί με τήν άναεώσθ της συνδρομής σας, να μου στείλετε και τή συνδρομή κανενός άλλου, πού θα τόν έχετε πείσθ να έγγραφθί στο άγαπητό σας περιοδικό. Αυτό, παιδιά μου, είναι τά Νέα του 1939. Και τώρα. . . έμπρός!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πάλι γοργά-γοργά ήρθε τó φθινόπωρο. Κιτρινισμένα πέφτουνε τά φύλλα. Άγριεμένη δέρονται ή θάλασσα. Κι' ό ούρανός σκεπάσθ από μαυρίλα.

Φωνές πουλιών πιά τώρα δέν άκούγονται.

Και τó ρούκι πιά δέν κελαρύζει. Μά μόνο ό παγερός βοριάς άκούγεται. Πού μέσα στα ξερά κλαριά σφυρίζει.

Πρόμαχος της Έλευθερίας [B]

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Ήταν ένα σκοτεινό και συννεφιασμένο πρωινό, από τά μέσα τ' Αυγούστου. Ό ήλιος δέν έλαμπε. Ό ούρανός δέν είχε εκείνο τó γαλάζιο χρώμα του. Ούτε και ή ζωή πλημύριζε τήν φύση.

Χλωμή ήμέρα! Όλα μελαγχολικά, όλα περίλυπα.

Τριγύριζα τότε στήν αυλή και κοιτάζα πότε τó ένα και πότε τó άλλο φυτό άφηρημένος.

Ξαφνικά μιá κρύα, μιá πολύ κρύα σταγόνα έπεσε στήν πλάτη μου, κι' έπειτα άλλες έπεσαν πάνω από τά φύλλα τών μεγάλων δένδρων. Μά τó πράγμα δέν τέλειωσε ως έδω, οι σταγόνες σ' λίγο έγιναν πιά πυκνές και στο τέλος ξέσπασε οραδαία βροχή.

Μέ άργό βήμα άπομακρύνθηκα τότε από τήν αυλή.

Όταν έκλεινα τήν πόρτα έόριξα μιá τελευταία ματιά στήν θλιμμένη φύση πού άποχαιροτοόσε με τόσον καυμό τó τέλος του καλοκαιριού.

Λευκός Άγγελος [Γ]

ΣΤΟ ΛΑΣΟΣ

Μιá μέρα με δροσιά κι' αγέρα έκανα έναν περίπατο στο δάσος.

Δέν ήμουν μόνη μιá ξεχάστηκα μαζεύοντας λουλούδια, κόβοντας κλάδια, παίζοντας με τά πουλάκια, τόσο πού έχασα τά μονοπάτια του δάσους. Βρισκόμουν σ' ένα άνοιχτό μέρος. Εκεί ήτανε ή Ρούμελη*. Τό νερό βοδίζε στήν κλεισούρα** και οι γλάροι πετοόσαν και έπαιζαν με τó δροσερό νεράκι.

* Ποταμός.
** Καταράκτης.

Πόσο τούς ζήλευα!

Ήθελα κι' εγώ να παίζω μαζί τους να τούς κυνηγήσω να μπω μέσα στο κατακάθαρο νερό πού άστραφτε από τó φώς του ήλιου, μιá με βασάνιζε ή σκέψη, ότι οι άδελφές μου άνησυχούσαν. Τί νάκαμνα όμως; Έφαξα γύρω μου. Βρήκα πολλά μονοπάτια πού δέν ήξερα πού να πάω για να πάω πάλι πίσω.

Έτσι κάθησα κι' εγώ άπελπισμένη εκεί πού βρισκόμουν. Ό ήλιος έδυσε, οι γλάροι έφυγαν. Όλα μι' έγκατέλειψαν. Μονάχα ένας θάμνος πιά πέρα και δυο δεντράκια πού άπλωναν φιλι-

ούρανό. Έχόρτασα τήν άστροφεγγιά, μιá μέσα σ' αυτήν τήν μοναξιά μου ήρθε να κλάψω, ένώ σιγά σιγά μι' έπαιρνε ένας γλυκός ύπνος.

Κοιμήθηκα όρες δόλοκληρες και όταν ξύπνησα, ά, τί χαρά! οι άκτινες του ήλιου έχούσαν να νερό της ρούμελης και οι γλάροι ξανάρχισαν τά τρελλά τους παιχνίδια.

Τό νερό δέν έμούγκριζε πιά σαν μαγιασμένο θηρίο. Έλεγε: Έν' απαλό, μαγευτικό τραγουδάκι και τά κλαριά τών δένδρων έσιόνταν από τó έλαφρό άγέ- ράκι.

Σηκώθηκα, έφίλησα τόν καλό θάμνο και άρχισα να περπατώ δώθε κείθε. Δέν ήξερα τί να κάνω.

Μά νά! Μιá φωνή με έβγαλε από τίς σκέψεις. Με φώναζαν οι άδελφές μου.

Έγώ από τó ένα μέρος της κλεισούρας και αυτές από τó άλλο τρέχαμε αδιάκοπα όσπου συναντηθήκαμε.

Από τή χαρά τους πού με ξαναβρήκαν μι' έσήκωσαν στα χέρια και προχωρώντας προς τó σπίτι τούς διηγήθηκα πώς έπέρασα τήν περασμένη νύχτα.

Γαλανομάτα [B]

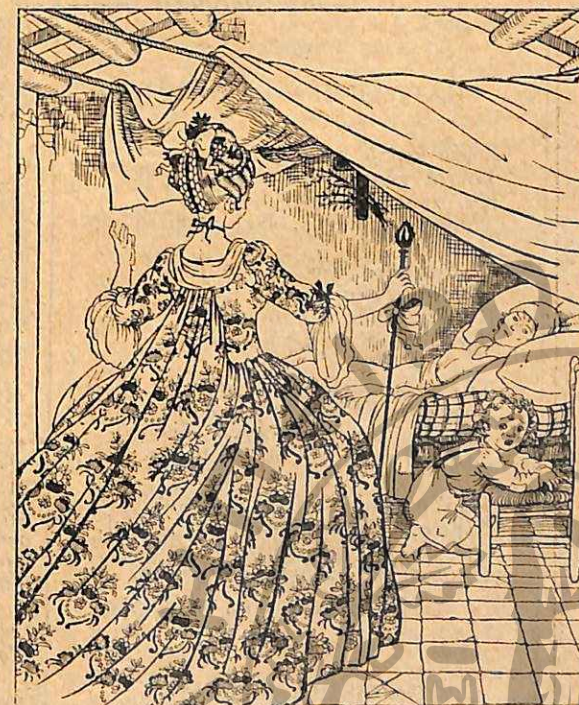
ΔΕΙ ΔΗ ΚΑΡΕΚΛΑΣ!

Ήμουνά τότε θυμάμαι στήν Τατάστη Γυμνασίου, κι' είχα συμμαθητές διαλεκτά παιδιά! όλοι είμαστε. . . ένας. . . κι' ένας! . . . μιá και εγώ δέν ήμουνά πιασώ! . . .

Κάθε διάλειμμα μέγαμε στήν τάξη όπου γινόταν άναπαύσταση τών γεγονότων της ιστορίας. Άφού έγιναν διάφορες μάχες έτοιμαστήκαμε για τίς σταυροφορίες, οι όποιες παρουσίασαν τή μεγαλύτερη επιτυχία. Με καρέκλες στα χέρια, με ξύλα από σπασμένα θρανία, πρόβαλαν οι σταυροφόροι να καταλάβουν τó προαύλιο του σχολείου. Όλοι μας υποδέχονται με πρωτοφανή ένθουσιασμό, και σε λίγο όλοι οι μαθητές γίνονται σταυροφόροι και μας ακολουθούν.

Τό προαύλιο παραδόθηκε δίχως αντίσταση. Θέλαμε όμως κι' άλλες δόξες. Παραβιάσαμε τόν έπιστάτη — τί να κάμη προστά σε σταυροφόρους, — και μας άνοιξε τήν πόρτα πού έβγαине στο δρόμο. Ορμήσαμε όλοι. . . έξω. . . θριαμβητικά! . . . Φωνές! ποδοκρουσίες φοβερές! άντήχησαν στο γραφείο του Γυμνασιάρχου. . . μιá δέ μίλησε! Δέ πέρα-

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1939

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑΣ «Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ»

σε πολλή ώρα κι' ό έπιστάτης χτύπησε το κουδούνι.

Νομίζαμε πώς ή νίκη ήταν δική μας ! Κάθε τόσο άκουγες :

— Παιδιά, ό Γυμνασιάρχης, παραδόθηκε ! Τώρα θάρρη να παραδώση τό Γυμνάσιο.

Κι' έξαφνα... νά... ό... Γυμνασιάρχης... δίχως όπλα ! Δέν ήρθε βλέπετε να παραδώση τά όπλα... ήρθε νά... τά... πάρη !... Ήξερε τούς έπι κεφαλής, καθώς και τό όλό το καθενός, και άκόμη τόν ήρωα πού παράσταινε !... Άνέβηκε έπιβλητικά στην έδρα, κι' άρχισε να διαβάξη την καταδική :

— Σταυροφόροι !... ή σταυροφορία άπέτυχε :

Τά χάσαμε νομίζαμε πώς άστειευόταν... Μά όχι, έξακολουθεί :

— Ο Ριχάρδος της Άγγλίας αποβάλλεται έπι δεκαπενθήμερον, ό δέ Φρειδερίκος της Γερμανίας έπι όκταήμερον, οί ύπόλοιποι σταυροφόροι άνά πέντε καθ' ήμέραν άλφαβητικώς έπι τετραήμερον !

Μας έφωρνεύονταν μέ τόν χειρότερο τρόπο, κάνοντας σύγχρονα τό καθήκον του

Οί μέρες πέρασαν κι' οί τιμορίες τελείωσαν· μά δέ βάλαμε γνώση. Αποφασίσαμε να περιορισθούμε στην τάξη. Μά μέ ποιά τρόπο ; Άπλούστατα. Θ' ανέβαινε μέ τη σειρά του καθένας στη έδρα και θά ρητόρευε !... Πρώτος άνέβηκε ό καλύτερος στ' Άρχαία, για να πη άπ' έξω τόν Δημοσθένη.

Άρχισε μέ κατάλληλο ύφος, μά σέ λίγο άρχισε ν' άκομπανιάρη κι' ή έδρα. Ήταν ύπερβολικά χοντρός κι' ή έδρα διαμαρτυρόταν έντονα ! "Έτριξε ! έχανε την ίσορροπία της ! ! !

Ο Δημοσθένης δέ σταματά ! είναι άκόμη... στον πρώτο Όλυνθιακό. — Έστι δή λοιπόν, οίμαι πάντας εισφένει, άν πολλών δέη πολλά, άν όλίγων όλίγα !

Μά έξαφνα άρπάζει την καρέκλα της έδρας, την σηκώνει ψηλά ! κι' έξακολουθεί :

— Δεί δη καρέκλα... και άνευ ταύτης ουχ' οίον έστι κάτσαι ! ! !

Αυτό περιμέναμε !

Τό τί έγινε... άλλο... πράγμα ! ! !

Μά ό φρουρός πού είχαμε βάλει στην πόρτα, είδοποιεί μέ τόνο τραγικό ! ! !

— "Εεεερχεταιιαια ! όσοο !

"Ολοι στα θρανία ! ό Δημοσθένης καθαίρεται ! ! ! μ' αυτή τη φορά τή... γλυτώσαμε.

Υδραίοπουλο [B]

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Τό έξοτε δει είναι πολύ διασκεδαστικό να παρακολουθήτε παιδιά της "Εκτης Δημοτικού, όταν δίνουν έξετάσεις για να μπούν στο Γυμνάσιο ; Άν δέν τό έξερετε, άκολουθήστε σέ μιá αίθουσα πού δίνουν έξετάσεις.

Κοιτάξτε ! Άπό τά είκοσι θρανία πού υπάρχουν είναι ζήτημα άν τά παιδιά των πέντε θρανίων γράφουν χωρίς καμιά βοήθεια, μόνα τους.

Άς περάσουμε σιγά-σιγά δίπλα άπ' όλα τά θρανία. Νά, άκούστε ένα διά-λογο πού γίνεται στο πρώτο :

— "Ελα καίμένη, πές μου, ποιός ήταν άρχηγός στην μάχη του Δραγατσίου.

— Μά δέν μπορώ μάς βλέπει ό καθηγητής, κι' έπειτα δέν έξέρω.

— Ναι, δέν έξέρεις, γι' αυτό γράφεις σάν δαιμονισμένη.

Ή άλλη δέν άπάντησε, και ή πρώτη βάζοντας τόν κοντυλοφόρο στο στόμα κοίταζε σά χαζή τόν καθηγητή.

Παρακάτω μιá ρίχνει τόν κοντυλοφόρο της κάτω, για να σκύψη, να τόν πιάση δήθεν, και να πη στην άπό πίσω της :

— Πές μου ποτέ έγινες ή μάχη του Δραγατσίου γιατί χάθηκε.

Όρίστε κι' αυτή του δευτέρου θρανίου πού... ταχυδρομεί χαρτάκια στη μπροστινή της μέ... Ιστορικός σημειώσεις για την μάχη

Νά σ' αυτό τό θρανίο ή μιá χαζεύει μέ τόν κοντυλοφόρο στο στόμα ένθ ή διπλανή της, κουτσουρο μονάχο γράφει ότι ή μάχη του Δραγατσίου έγινε τό 1932 στα στενά των Λερβενικών ύπό την άρχηγία του... Κολοκοτρώνη.

Ό αυτές του πέμπτου θρανίου, πού τολμηρές άπ' όλες έχουν φέρει βιβλία και κάλουν μιá αντίγραφή σπουδαία.

Έν τω μεταξύ ό δύστυχος καθηγητής μάταια φωνάζει, και φοβρίζει ότι θά πάρη τις κόλες. Καμιά δέν τόν προσέχει, και οί συνεννοήσεις έξακολουθούν.

Ξανθή Όρειβάτης [B]

ΠΑΡΑΤΗΜΕΝΟΣ ΚΗΠΟΣ

Κήπο παλιό παρατημένο
Τοίχου γυμνοί τόν περιφράζουν
Και στη νεκρή του ήσυχία
Τρόμοι, στοιχειά, εκεί κουρνιάζουν.

Τ' άπάτητά του τά δρομάκια
Άγρια χόρτα τάχουν πνίξει
Και ό κισσός ό θειεμένος
Έχει τά δέντρα του τυλίξει.

Του γεροπλάτανου οί ρίζες
Ξεφύγαν άπ' της γης τό βάθια
Τό μύραρο της στεγνής βούλης
Στόλισε ό χρόνος μέ άγκάδια.

Μές στη μεγάλη έρημιά του
Τίποτε πιά δέν περιμένει
Και στ' όρχομό του κάθε χρόνου
Θαρρείς και πιότερο μαράννει.

Δογοτεχνικό Μέρος [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή Άττε Ίράμ βλέπει μιá άραπίνα να σαπουνίζει τό παιδάκι της και της λέει :

— Δέ βαρύνεσαι, καίμένη : Τόν άράπη κι' άν λευκάνης, άδικα τόν κόπο χάνεις.

* *

Ό μικρός Κωστανής, βλέποντας μιá Διάπλασι στα χέρια ενός παιδιού, τρέχει στην άδερφή του και της λέει :

— Κούλα μου, αυτό τό παιδί σου πήρε τη Διάπλασί σου, να έκείνη πού σου έφερε τό πρωτό ό ταχυδρομείο ! Την είδα καλά. Έχει την ίδια ζωγραφιά

Συριανός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα 42 όδός Ευριπίδου
την 1 Νοεμβρίου 1938

ΤΟ σημερινό φυλλάδιο, πρώτο του Νοέμβρη, είναι και τό τελευταίο δωδεκάσλιδο του χρόνου μου. Δέν μπορώ να είμαι δυσχεστημένη άπό τό Ξεσπάθωμα σας, πού μου επέτρεψε να βγάλω σωστά και τά δώδεκα. Τό ίδιο ζωηρό έλπιζω να είναι τό μέλλον ξεσπάθωμά σας. Βλέπετε σύμμερα τά Νέα του 1939. Αύτά όχι μόνο θά σας παρακινήσουν ναάνανεστε τη συνδρομή σας, παρά και θά σας ένθαρρύνουν περισσότερο παρά ποτέ, να μέ συσταίνετε ό όσα παιδιά γνωρίζετε και να τά κάνετε κι' αυτά συνδρομητές.

Τά ποιήματα αυτά της κυρίας Καρανκόλα, πού τόσο σού άρέσουν, Άνεμοζάλη, άπευθύνονται στα πραγματικά και όχι στα φανταστικά της παιδικία, γιατί πρό πολλού ή Διλάντα μας είναι μητέρα. Είπα στέν κ. Ξενοπούλο πώς παρακολουθείς μ' ένδιαφέρον τη Ζωή μου σά μυθιστόρημα πού δημοσιεύει στα "Αθηναϊκά Νέα". Τώρα βρίσκεται στα πρώτα του ακόμα χρόνια, τά παιδικά και τά έφηβικά· αλλά θά διηγηθώ κατόπι κι' όσα του συνέβησαν όταν μεγάλωσε, κι' ή αυτοβιογραφία του αυτή θά βγώ, άμα τελειώσω, και σέ βιβλίο.

Και σένα, Ροδοβαμμένη Αιγούλα, θά σέ παρακαλέσω να μου γράφης πιό εύανάγνωστα. Όσοτόο τό γράμμα σου μ' εύχαρίστησε και περιμένο και τό μεγαλύτερο, μόλις ήσυχάσης άπό τις "εύχάριστες φασαρίες" πού έχει τό σχολείο στην άρχή των μαθημάτων.

Αύτά, Δευκή Καμέλια, μου τά έγραψες κι' ή Εδώδια Ρόδου και χάριχα πολύ. Ευχαριστώ για τό ξεσπάθωμα. Άρχισα να στέλνω φυλλάδιο στις νέες μου φίλες. Ναι, άν την άνανέωση της συνδρομής τους με θαύριο την κάμνεις σεις, θά λογαριασθώ ως ξεσπάθωμά σας. Άλλά και πολλές άλλες νέες θά μου έγγράψετε ως τότε, είμαι βέβαιη, άφού στο σχολείο σας "ό μεγαλύτερος θόρυβος γίνεται περί τό όνομά μου".

Κίτρινη Άράχνη, άφού σ' ένδιαφέρει τόσο "ή Ζωή μου σά μυθιστόρημα" του κ. Ξενοπούλου, μπορείτε ναγοράξετε τά "Αθηναϊκά Νέα" και να την παρακολουθήσετε άπ' έδω κι' έμπρός. Δέν πειράζει άν έχασες τά προηγούμενα, γιατί κάθε κεφάλαιο είναι αυτοτελές. Όσο για να περιμένεις να τυπωθώ σέ βιβλίο, θάρχησε πολύ. Ή Βασίλισσα Νεφερίτι μου έφερε άμέσως τις άπαντήσεις σου.

Θά προσέσω, Δεντρί, κι' ένα δωδεκάτο στα έντεκα σου : είσαι κακογράφος. Τρόμαξα, έρείς, να διαβάσω τό γράμμα σου. Όσοτόο χάρηκα για την πλατύτερη γνωριμία. Κοίταξε τώρα να έξαλείψης και τάλλα σου έλαττώματα. Χαιρτιμούς στην άδελφή σου και δέν άμφισβάλω για την επιτυχία της στις εισαγωγικές.

Πολύ μ' εύχαρίστησε, Δευκέ Άγγελε, τό πρώτο σου γράμμα, σ' εύχαριστεί κι' ό κ. Φαίδων για τά καλά λόγια. "Ω, έχεις πολύν καιρό μπροστά σου — 15 μόλις χρόνων — για να λαβαίνης μέρος στη κίνησή μου. Δέν άμφισβάλω πώς οί όκτώ Διαπλάσοπούλες της τάξης σου θ' αψήσουν γρήγορα άφού όλες μάγαπάτε και φροντίζετε για τη διάδασή μου. Στείλε μου και για τη Σελίδα έχω τήν ιδέα πώς θά γράφης καλά κομμάτια.

Κρίμα, Στέλλα Βιολάντη, να είσαι τόσον καιρό στην Άθήνα και να μ' έν έρθεις και στο γραφείο μου να σέ γνωρίσουμε.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893) άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οί έξης τρείς : Τος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δέ άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1937), άπό τούς έκδοθέντας 44 τόμους υπάρχουν οί 43 (διότι ό του 1918 έχει έξαντληθώ). Έκ τούτων, οί μέν Τόμοι των έτών 1894-1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) άρραφος δρ. 80. Οί δέ Τόμοι του 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 και 1937 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624 ή 464) άρραφος δρ. 110.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς : Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 άρραφος και διά τό Έξωτερικόν δρχ. 35 επίσης άρραφος.

έκφρασεις σας. — "Χαίρε" του Σιδερόσπαστη. Όραιο τό θέμα και γραμμένο μέ συγκίνηση. Άλλά κι' έδω υπάρχουν ύπερβολικές έκφρασεις. "Ο πρόλογος π. χ. ήταν έντελώς περιττός. Νά ξανασταλή γραμμένο πιό απλά. — "Αναμνήσεις" του Ταυρομάχου. Άρχίζει άρκετά καλά μά ύστερα πελαγώννει σέ φιλοσοφικές σκέψεις άπ' τις όποιες δέν μπορεί να βγώ. Γραμμένο χωρίς σχέδιο. — "Αίλασσα" της Άλεξίας. Γλώσσα πού θέλει να είναι ποιητική μά είναι φιαστική και ψεύτικη θέμα πολύ βαρύ για άρχρο λογοτέχνη. — "Ένα ναυάγιο" του Κάου Μπού Άτςχου. Πολύ δραματικό. — "Απόδρασο" της Κόκκινης Αυτοκράτειρας. Ποίηση, άγαπητή Κ. Α., δέν είναι μόνο λέξεις κατά τό μάλλον ή ήττον άσυνείθιστες, κολλημένες ή μιá κοντά στην άλλη μέ κάποιο ρυθμό και όμοιοκαταληξία. Στο ποίημα είναι πρώτα ή είκόνα πού με παραστάζει κανείς, τά αίσθήματα πού θά έκφραση, και ύστερα ό ρυθμός και ή όμοιοκαταληξία. Λοιπόν οί "έώφρηνες, νοσταλγικές στιγμές" δέν σμυαίνουν τίποτα, κι' άκόμη λιγώτερο τά "περιγιάλια ήρεμα κι' άπονα".

Έπίσης τά κούμαρα είναι γνωστό πώς βγαίνουν άπάνω στ' άγρια βουνά και όχι κοντά στις "λιμνούλες μέ τά νούφαρα", μά κι' άν άκόμη γινόταν αυτό τό πράγμα, την εποχή πού μεστήνουν τά κούμαρα, τά νούφαρα έχουν άπό καιρό έξανθώσει. Αύτά όλα σας τά λέω για να τά προσέχετε πολύ. Βεβαίως ό ποιητής έ-

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν τό γρηγορότερο. Άς έχουν ύπ' όψει τους, ότι οί συνδρομές αυτές είναι ό μόνος μου πόρος ή καθυστέρηση έπομένως δυσκολεύει πολύ τό έργο μου πού άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομητά παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τό γραφείον μας άποστελλόντες και δραχμ. 5 διά την έκτύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δέν εύθυνόμεθα διά τήν άπόλειαν των φυλλάδιων των.

ΜΗ ΑΣΗΣΟΝΕΙΤΕ πώς κάπα παργ γελία σας για να έντελείται άμέσως, πρέπει να συνοδεύεται και μέ μιá τυπωμένη ταινία, άπ' αυτές μέ τις όποιες σας στέλνουμε κάθε έβδομάδα τό φύλλον.

χει κάποια έλευθερία, αλλά ως ένα σημείο. — "Ένα μάθημα Φυσικής" της Δευκής Καμέλιας. Δέν είναι γραμμένο έτσι ώστε να προκαλή τό ενδιαφέρον και σ' έκείνους πού θά τό διαβάσουν. "Ήθελε μεγαλύτερη πυκνότητα στο γράψιμο. — "Τό τραίνο της ζωής" του Κώματος του Ιονίου. Για πρώτη φορά και για την ηλικία του, τό Κ. τ. Ι. καταπιάστηκε μέ πολύ βαριά και συμβολικά θέματα. Άς τ' άφήσώ αυτά γι' άργότερα και άς μου στείλω τώρα κάτι άπό την παιδική του ζωή, μιá προσωπική έντύπωση, ένα έπεισόδιο, μιá είκόνα. — "Έρυνες" της Μεγάλης Ίδεας. Πολύ τραγικά γραμμένο χωρίς κανένα γεμικώτερο ενδιαφέρον. — "Σκίτσα" της Μάτα Ρέβα. Πολύ μεγάλο. Μπορούς να είναι τό μισό και να μη χάση τίποτα. Άς ξανασταλή συντομευμένο και μέ λιγώτερα ύποκοριστικά. — "Αετιά από τό σπίτι" του Μύρου της Άνδρου. Και αυτό πολύ μεγάλο και κάπως βαρύ για τούς άναγνώστες της Σ.Σ.Σ. Άποφεύγετε τούς πολλούς διαλόγους. Άν δέν είναι πολύ έξυπνοι και γοργοί γίνονται κουραστικοί. — "Ο κόντες του Αυτοκράτορος του Βυζαντίου. Άπο" ρώ πώς ένα Έλληνόπουλο (και μέ τέτοιψευδώνυμο μάλιστα) έγραψε ένα κομμάτι μέ τέτοιους χαρακτηρισμούς για τούς Έλληνες και μέ τόσο άπρεπο περιχρήμενόν δέν φαντάζομαι πώς σκέφθηκε ποτέ ό ίδιος να τό γράψω. — Θά έξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Μικρή Έπαναστάτις, κ. (ΗΜ). Ρομπέν των Δασών, ά. (:) .

Ή Διάπλασι άσπάζεται τούς φίλους της : Νεοέλληνα (έστέιλ) εύχαριστώ πολύ· περιμένω) Βασίλισσαν των Δουλοιδών (έστειλα 15 τετράδια) μέλετα, μαρφόνου, έτσι ! Δύδιαν Γεωργούλη (ή άλληγ ή διευθύνσεως κάνει 5 δραχμές κι' ή έγκριση ψευδωνύμου 10) ναι, είσαι άρκετά μεγάλη τώρα για να λαβαίνης μέρος και στην κίνηση) Εύωδιαν Ρόδου (έστειλα 5 τετράδια) Μεταγχολήνη "Υπαρξιν (έστειλα τό φυλλάδιο 37) Τόμπολαν (τετράδια έστειλα· περιμένω τό μεγάλο γράμμα μέ τό κομμάτι) Μπετόβαν (διευθύνση άλλαξα· θά μείνης πολύ στην Έλβετία ; σέ χαιρετούν όλοι) Άργό Έλληνόπουλο

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν τό γρηγορότερο. Άς έχουν ύπ' όψει τους, ότι οί συνδρομές αυτές είναι ό μόνος μου πόρος ή καθυστέρηση έπομένως δυσκολεύει πολύ τό έργο μου πού άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-

(περαστικά) τετράδια έστειλα· δέν θυμούμαι άν έλαβα άπάντησή σου στον διαγ. Λευκών Λέξεων, ούτε είναι εύκολο να ψάξω άν άμφισβάλω, έχεις καιρό να την έαναστείλεις, μέ τη σημείωση "στέλλεται έκ νέου". Ναπολιτάνα (εύχαριστώ πού φροντίζεις· πολλές φίλες σου έλπιζω να έλκύσουν τά νέα μου μυθιστορήματα) Νευρόσπαστο, Λάμπρον, Νάρκισσον κτλ. Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 25 Οκτωβρίου άπάντησή στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
5 Ἰανουαρίου.

631. Δεξιόγραφος

Στὸν οὐρανὸν τὰ βλέπεις κάθε βράδυ,
Νὰ λάμπουν ἄλλα λίγο, ἄλλα πολὺ.
Μὰ τώρα ἂν τὰ κολλήσης ὅλα ὁμάδι
Σ' ἓνα κοινὸ φαγώσιμο πουλί,
Θὰ πέσουν ἀπὸ κεῖ ψηλά
Στὸ πόδι κάτω χαμηλά.

Μικρούλα Γραλαλά

632. Στοιχειόγραφος

Ὁ φαντάρος τῇ φορᾷ
Ὀπλισμένος ὅπου πάει,
Εἶτε ἄδεια εἶτε γεμάτη
Μ' ἂν τῆς κόψῃ ἀπὸ γινάτι
Τὸ κεφάλι,
Θὰ προβάλλῃ
Κάποια χώρα
Χρυσοφόρα.

Μικρούλα Γραλαλά

633. Πολλαπλοῦς Μεταγραμματισμός

Μὲ Δέλτα στὸ κεφάλι μου,
Φτωχοῦλα, ὑπηρετῶ.
Μὰ μὲ πολλὰ ἄλλα σύμφωνα
Ποὺ ἀλλάζω γι' ἀρχικό,
(Βῆ, Θῆ, Κά, Λά,
Σί, Φί καὶ Τά)
Γυναικίον μὲν ὄνομα
Πάντα χαϊδευτικό.
Καὶ μὲ τὸ Νί; — "Α, τίποτα!
Ἀπλὸ μηδενικό.

Βασίλισσα Νεφερίτι

634. Δικτυωτὸν

***** = Φυτὸν ἐδώδιμον.
* * * * *
***** = Ἀρχ. τύραννος ὠμός.
* * * * *
***** = Ἡ κάτοικος Κράτους
[τῆς Β. Εὐρώπης].
* * * * *
***** = Σύνολον τακτοποιημέ-
νον. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γκάλικ

627. Κρυπτογραφικὸν

123456 = Ἑλληνικὴ νῆσος.
214356 = Φυτὸν. [ἀρχ. πόλις.
31431256 = Ἡρως, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ
4531256 = Ποταμὸς τ. Εὐρώπης.
5356 = Συγκοινωνία.
61256 = Χόρτον.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

666. Ἐπιγραφή

Α
Β Ο Υ
Ν Ο Σ Ο Λ
Ο Υ Σ Δ Ι Π Λ
Ο Κ Ο Σ Ο
Π Ο Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἀνθισμένη Γαζία

667-671. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν
ἀπὸ ἓνα γράμμα κοινόν — τὸ — πτερωτὸν
— τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν
πρῶτην, δεύτερον εἰς τὴν δεύτεραν,
τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθε-
ξῆς :

Θηρίον καὶ ἀστερισμός — Πόλις τῆς
Θεσσαλίας — Ἀρχαῖος περιφρῆμος γλύ-
πτης — Ποταμὸς τῆς Γαλλίας — Κράτος
τῆς Εὐρώπης.

Ἀνθισμένη Γαζία

673. Μικτὸν

ο-οιο-ε-ιου-γφο

Γκάλικ

673. Γριφός

8 : ἂν
φιλ

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 34.
446. Λαμία (λα, μία). — 447. Ἰοίς (ή,
ρίς). — 448. Κάσος-Θάσος. — 449. Ρεπάνι
— πανέρι. — 450 454. Διὰ τοῦ Θ: πόθος,
θέα, πάθος, θῶς, θρόνος. — 455. Σ-ΔΚΣ
= Ἔσο δίκαιος (Σαλαμίς, Διογένης, Κα-
ποδίστριας, Σαύρα). — 456. Ὁ γραμμα-
τὼν ἀπειρος οὐ βλέπει βλέπων — 457.
Μὴ ἔσο ἀνυπόμονος (μὴ ἐς ο, ἂν ὑπὸ
μόνος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΗ' — 573]

Κατάσκοπε 33, Μελαγχολικὲ Ὀνειρο-
πόλε, ἔλαθα, εὐχαριστῶ. — Διαβολάνι!
[ΔΗ' — 974]

ΜΗΝ ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΕ

Ἄν θέλετε νὰ λύστε αὐθωρεῖ τὰ
αἰνίγματά σας. Προμηθεύητε τὸν πίνακα
θεῶν, ἡρώων, συγγραφέων, αὐτοκρατόρων,
βασίλεων, φυτῶν, στρατηγῶν, ποιητῶν,
ζώων, νυμφῶν, μετᾶλλων, προσώπων τῆς
Βίβλου, ἱερῶν, πτηνῶν, φιλοσόφων, με-
λῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, προφητῶν,
ζωγράφων κτλ. κτλ. ὁ ὅποιος δημοσιεύει
εἰς τὸ Ἑγχειρίδιον Σταυρολέξων, ὅ-
που διδάσκετε ἐπίσης πῶς νὰ φυτάνετε
τὰ καλύτερα σταυρολέξα. Τιμᾶται δρ. 15
Βιβλ. Δεσάστα, Βουλῆς 5 καὶ εἰς τὸ Γρα-
φεῖον τῆς «Διαπλάσεως», Εὐρυπύρου 42.

[ΔΗ' — 975]

Μελαγχολικὲ Ὀνειροπόλε, ἔστειλ' α'
καὶ σένα Σιμόνη-Σιμόν, ἀλλὰ στὴ
δική σου διεύθυνση. Δὲν εἶχε δημοσιευθῇ
[ΔΗ' — 872].

[ΔΗ' — 976]

Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, ἀπ' τίς γλυκύτε-
ρες στιγμῆς τῆς ζωῆς μου ἦταν ἡ γνω-
ριμία μας καὶ ἡ θύμησίς τῆς θὰ μὲ μείνῃ
ἀληθινόνητη.

Δένα Χάρη

(Κίτρινη Ἀράχνη)

[ΔΗ' — 977]

Γιὰ τὴν γιορτὴ σου, Δευκὴ Καμέλια, ἄ-
πειρες εὐχές. Ἰοίς, Νεφερίτι
[ΔΗ' — 978]

Καπετὴν Βρυκόλακα, Μιχαὴλ Στρογκῶφ,
ἐγὼ καὶ ἡ Τ. . . ρίξαμε δίσκο. . . 50
μ. Πάει δ. . . ΣΥΓΛΑΣ !!!

Ντανιέλ-Νταριέ

[ΔΗ' — 979]

Μάγισσα Ααλίγκα, εὐχαρίστω θὰ σὰς
ἔγραφα, ἀλλὰ φοβᾶμαι μὴν ἔχω ἱστο-
ρίες μὲ τὴν Ἀννά (!) Φιλικιώτατα

Ἀδολὰρ

[ΔΗ' — 980]

Υδραίοπουλο, εὐτυχῶς ποὺ φεύγω κι'
ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόδος.

Ρόμπερ Τέυλορ

[ΔΗ' — 981]

Διάνα, εὐχαρίστω. Περιμένω.
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ
[ΔΗ' — 982]

Εὐρισκόμενοι στὰ γραφεῖα τῆς ἀγαπητῆς
Διαπλάσεως στέλλομε ἕναν ἐγκυρῶνα
χαριετισμὸν σ' ὅλα τὰ Διαπλάσευλα-ες,
Πανζουρλισμός, Μελαγχολικὸς Ὀνει-
ροπόλος, Μιχαὴλ Στρογκῶφ, Μελαγχ-
ολικὴ Ὑπαρξίς, Κομοκρατὼρ, Ὑπο-
πλοίαρχος Κρίστιαν, Ρόμπερ Τέυλορ,
Ντανιέλ Νταριέ.

[ΔΗ' — 983]

Μικαέλα, τετραδιάκι ἔστειλα.
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ
[ΔΗ' — 984]

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙ-
ΣΜΟΣ
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΔΗ' — 985]

Ράδιο Ἑλλάς, εὐχαριστῶ, θερμότητα.
Δ[ίς] μου τοῦ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟῦ ΟΝΕΙ-
ΡΟΠΟΛΟῦ Ἑρρολ Φλύνν

[ΔΗ' — 986]

Βασίλισσα Λουλουδιῶν, ἔλαθα' ἀνταπέ-
στειλα.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΔΗ' — 987]

Μελαγχολικὲ Ὀνειροπόλε, χρόνια πολ-
λά. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ
[ΔΗ' — 988]

Αμφιτρώων, οἱ φωτογραφίαι καλές.
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ
[ΔΗ' — 989]

Ναπολιτάνα, θερμότητα σεὺχαρίστῶ
γιὰ τίς εὐχές σου. Παιχνιδιάρα, στὴν
[ΔΗ' — 855] δὲν βλέπω τὴν διεύθυνσή σου.
ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΔΗ' — 990]

Αποκαλύψεις: Ἄνθος Ματού = Εὐμορ-
φοπούλου, Σελληνιώτικος Ψαράς =
Ἀριστομένης Συντριβελοπούλου, Στέφανος
Δύτης = Ἀριστέδουλος Μάνσης.

ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ

[ΔΗ' — 991]

Υποστηρίξατε ἀθλητικὸν ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ
μας. ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ
[ΔΗ' — 992]

Ἰοίς, ὑπερευχαριστῶ, καθὼς καὶ τὴν
Νεφερίτι. Τετραδιάκι ἔχει σταλῇ διαν
εἶχα ἄλλο ψευδώνυμο !!! Ἐπομένως. . .

Πανζουρλισμός

[ΔΗ' — 993]

Καρδερίνα, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἄλλη-
λογραφῶ πιά. — Λιχουδίτσα, κοίτα τίς...
δρυσὶς ποὺ σ' ἄφηνε δ... μπέμπης στὴν...
Ἐκάλη (!) κι' ἄς τις δικές μου βουτιές.
Ὅσο γιὰ τὰ ἱμαλάτα δὲν χρειάζομαι συ-
νοδούς.

Ξανθὴ Ὀρειβάτις

[ΔΗ' — 994]

Εὐχαριστῶ τοὺς-ὰς εὐχηθέντας, γιὰ τὴν
ἐορτήν μου.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΔΗ' — 995]

Δοῦς Ὀμπλικαντῶ, μὴ τόσα γράμμα-
τα, μικρὲς μου, γιὰτὶ δὲν προφθάνω νὰ
τὰ διαβάσω. — Μυστηριώδης Ἀγνωστος

[ΔΗ' — 996]

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξίς, εὐχαριστῶ.
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ
[ΔΗ' — 997]

Υδραίοπουλο, τώρα ποὺ καὶ ὁ Ρόμπερ
Τέυλορ πῆρε μία minore, ἄστα. . .

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξίς

[ΔΗ' — 998]

Διάνα, εὐχαριστῶ. Κρητικοπούλα, ἀ-
κόμη; ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ
[ΔΗ' — 999]

Εγκαταλείποντας τὸ παλαιὸ ψευδώνυμο
Ἑρρολ Φλύνν, ἀρχίζω νῦν δράσιν μὲ
τὸ θρυλικὸν Ρομπέν τῶν Λασῶν χαιρε-
τώντας τοὺς φίλους. Ἰδιαίτερος Μελαγχ-
ολικὴ Ὑπαρξίς, Μελαγχολικὸν Ὀνει-
ροπόλον, Ρόμπερ Τέυλορ.
[ΔΗ' — 1000]

Ατθίδες, μὴ χαιρέσθε. Δὲν λέγομαι Με-
τάλλινος. (Διαπλ. βεβαιότατα).
Μόννα-Δίζα

[ΔΗ' — 1001]

Πορτραῖτο Ἑρμίνης

Μάτια γαλανά,
Στόμα κοραλένιο,
Ὅψις γελαστή
Καὶ καρδιά χρυσή !!
Νά. . . παιδιά, αὐτὴ
Εἶναι ἡ Ἑρμίνη.

Μὲ γνωρίζεις;

Μπιάνκα Σορέλλι